Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 55. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 11-го БЕРЕЗНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, MARCH 11, 1978 No. 55. VOL. LXXXV.

Делеґація КУК з представниками КІУС відбула зустріч з прем'єром Манітоби

Вінніпеґ (КУК). — Під проводом президента Комітету Українців Канади д-ра С. Радчука делеґація Централі КУК і Вінніпезького Відділу КУК при участи представників Канадського Інституту Українських Студій в Едмонтоні — дня 27 лютого 1978 відбула зустріч з новим прем'єром Манітоби, Стерлінгом Лайоном, разом з міністром освіти Кіт Козенсом.

Головною справою цієї зустрічі була вимога зміни шкільного закону для допущення в державних школах Манітоби мов головних національних груп як мов викладів і навчання, і вимога започаткування в році 1978—79 пробних кляс українсько-англійського двомовного навчання в Манітобі, де дотепер в державних школах навчається української мови як предмету.

Директор КІУС проф. М. Р. Лупул відчитав і пояснив бріф КУК, в якому з'ясовано користі пропонованого двомовного українсько-англійського навчання за зразком двомовних українсько-англійських кляс, які вже від кількох років діють в Едмонтоні, і представив підручники для тієї двомовної системи, які випрацьовано при фінансовій допомозі Федерального Уряду. Ті самі підручники можуть бути використані в Манітобі, що дасть велике заощадження в коштах започаткування двомовного українсько-англійського навчання в тій провінції.

В делеґації, крім вищеназваних, взяли участь: від КІУС адв. П. Саварин з Едмонтону, і від КУК д-р Б. Білаш — голова КЦУШР, д-р С. Яр. Кальба — екзекутивний директор КУК та О. Сураський — голова Вінніпезького Відділу КУК враз з представниками Клюбу УПіП, складової організації Відділу КУК: Е. Ціцерським, д-ром Л. Меловським і д-ром Й. Слоґаном.

На кінець зустрічі д-р С. Радчук зложив прем'єрові Лайонові і міністрові Козенсові офіційне потвердження попередньо зголошеного бріфу КУК в справах, зв'язаних з навчанням української мови як предмету в державних школах Манітоби і вимог, зв'язаних з проєктами розвитку української культури в цій провінції

Загальні збори Аллентавнської Округи УНС переобрали Управу

Аллентавн, Па. — Представники дев'ятьох, з усіх одинадцять Відділів УНСоюзу Округи Лігай Веллі взяли участь в річних загальни зборах Окружного Комітету, які відбулись тут в неділю, 5-го березня, в пополудневих годинах, в залі місцевої школи української католицької парафії. В нарадах взяло участь 23 особи, які репрезентували Відділи УНСоюзу в Аллентавні, Бетлегемі, Істоні, Нортгамптоні, Омроді і Пальмертоні. Відділи 438-ий в Істоні і 48-ий в Редінгу не були репрезентовані.

Гол. радна пані Анна Гарас, голова Округи

Наради відкрив молитвою почесний голова Округи Михайло Колодруб, закликаючи опісля присутніх до однохвилинної мовчанки в пам'ять померших членів. Протокол з минулорічних зборів відчитав секретар Округи Степан Колодуб, а присутні його схвалили. Президію зборів обрано в складі: М. Колодруб, почесний голова; п-ні Анна Гарас, голова; С. Колодруб, англомовний секретар; Степан Муха, україномовний секретар. Про діяльність Округи за минулий рік звітували: п-ні А. Гарас, головна радна, яка очолює Окружний Комітет; секретарі С. Муха і С. Колодруб та Володимир Загводський за Контрольну Комісію. З уваги на неприсутність захворілого касира Дмитра Мушастого, С. Колодруб і В. Загводський зложили загальний фінансовий звіт.

М. Колодруб, у своєму вступному слові, висловив признання Відділам Округи і Головній Канцелярії УНСоюзу за досягнення в різних ділянках активности. Накреслюючи коротко

(Закінчення на ст. 6-ій)

ДОПОВІДЬ РОМАНА САВИЦЬКОГО

Ню Йорк, Н. Й. — Заходами 64-го Відділу СУА тут відбудеться, 11-го березня ц. р. о год. 5-ій по полудні у власній домівці при 108 2-га евеню доповідь Романа Савицького на тему: ,,Українські сюжети в міжнародній музиці''. Доповідь буде пояснювана дотичними музичними творами.

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло в МІСЯЦІ ЛЮТОМУ 1978 Р. 214 аплікацій нових членів, що їх прислали такі секретарі і організатори:

По 3 і більше аплікацій надіслали:

Р. Татарський (94) — 10, Б. Корчинський (421) — 8, М. Сорока (136) — 5, В. Палідвор (204) — 5, П. Ліщак (230) — 5, Д. Ґалонжка (307) — 5, І. Гаврилюк (360) — 5, Т. Дуда (163) — 4, Марія Дейчаківська (233) — 4, Я. Бурій (402) — 4, Р. Горнич (460) — 4, І. Пециляк (6) — 3, І. Пиндус (39) — 3, С. Вовк (49) — 3, І. Ярчак (113) — 3, В. Рефт (120) — 3, В. Кобіто (121) — 3, М. Новак (156) — 3, Т. Кубарич (217) — 3, М. Мартиненко (245) — 3, Олена Сенедяк (274) — 3, І. Малко (320) — 3, Е. Притула (337) — 3, С. Літепло (361) — 3, В. Закревський (394) — 3, Олександра Дольницька (434) — 3.

По 2 аплікації надіслали:

Марія Кульчицька (8), В. Сенежак (27), Б. Вовчик (35), Анна Гарас (47), В. Шевчик (51), М. Турко (63), В. Берізка (88), А. Джула (161), В. Осадчук (172), П. Залуга (183), М. Голінко (245), П. Сильчак (257), С. Кравець (277), Маргарета Гентош (305), В. Владика (364), Ю. Цегельський (368), Й. Ярема (372), А. Дорошенко (423), М. Ковальчин (430), І. Кнігницький (430), Ольга Плешкевич (448), Текля Мороз (465).

По одній аплікації нових членів надіслало 66 секретарів і організаторів. Разом Головна Канцелярія УНСоюзу одержала 214 нових членів.

СОМАЛІЯ ВІДТЯГАЄ СВОЇ ВІЙСЬКА З ЕТІОПІЇ, СССР І КУБА ПОВИННІ ПІТИ ЗА ЦИМ ПРИКЛАДОМ — ТВЕРДИТЬ ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР

Вашінгтон. — Виступаючи на своїй 27-ій з черги пресовій конференції, президент Джіммі Картер у четвер, 9-го березня, повідомив, що того дня одержав від президента Сомалії, Сіада Барре, формальну заяву, що сомалійські військові частини опустять провінцію Огаден, яка офіційно є частиною Етіопії, але більшість населення якої — це сомалійці. Рішення сомалійського уряду — ,,це важливий крок до замирення" — сказав Президент, додаючи, що зараз після відтягнення сомалійських військових частин, Совєтський Союз і Куба, які активно допомагають Етіопії у війні проти Сомалії, повинні відтягнути свої власні військові частини. ЗСА готові допомогти Організації Африканських Держав у заходах довести до остаточного замирення між Етіопією і Сомалією, як теж готові надати Сомалії економічну та військову допомогу, але тільки після встановлення миру в тій частині Африки.

Президент Картер рівнож повідомив, що призначена ним 3-членна комісія ствердила, що довготривалий страйк вуглекопів є загрозою для добробуту країни і що нема виглядів, що дійде до швидкого порозуміння між представниками власників і речниками профспілки Об'єднані Вуглекопи. Тому він, Президент, доручив генеральному прокураторові Ґріффінові Беллові одержати на підставі закону Тефта-Гартлі судовий наказ щодо ,,80-денного періоду охолоджування", тобто припинення страйку на 80 днів, щоб дати змогу працедавцям і представникам шахтарів дійти до остаточного порозуміння відносно нового 3-річного робітничого контракту. Як відомо, рядове членство профспілки вуглекопів відмовилося ратифікувати новий договір, хоча провід Об'єднаних Вуглекопів і працедавців дійшли до порозуміння.

У вступній заяві, як теж у відповідях кореспондентам Президент висловлював переконання, що більшість страйкуючих вуглекопів підчиниться вимогам закону Тефта-Гартлі і тому він

плянує звертатися до Конгресу в справі тимчасового перебрання контролі над копальнями урядовими чинниками. ,,Закон мусить бути виконаний" — сказав Президент, додаючи, що добро країни вимагає якнайшвидшої розв'язки розбіжностей між вуглекопами та працедавцями.

Протягом пресконференції президент Картер відповів також на ряд інших питань, зв'язаних із закордонною та внутрішньою політикою ЗСА.

Щодо ситуації на Близькому Сході, Президент вважає, що Резолюція ч. 242 Об'єднаних Націй зобов'язує Ізраїль звільнити окуповані арабські землі на західньому березі ріки Йордан і біля міста Гази, а не тільки на Сінайському півострові, як це тепер твердить ізраїльський прем'єр Менахем Беґін. Таке становище уряду Беґіна противорічить політиці попередніх урядів Ізраїля і представляє собою поважну загрозу для миру — зазначив президент Картер. Він висловив надію, що під час його нарад з Беґіном, які мають відбутися у Вашінґтоні наступного тижня, пощастить усунути ряд проблем. Запорукою до порозуміння було б, якщо б прем'єр Беґін зобов'язався виконувати постанови Резолюції ч.242, бо вона стосується не тільки звільнення арабських земель, але також встановлення безпечних кордонів для Ізраїля, підписання мирових договорів між Ізраїлем і арабськими сусідами тощо — твердив Президент.

Совєтські та кубинські ,,спеціялісти" повинні залишити Етіопію — каже Тіто

Вашінгтон. — Під час телевізійного інтерв'ю з відомим американським коментатором Волтером Кронкайтом, югославський президент Йозеф Броз-Тіто в середу, 8-го березня, заявив, що совєтський і кубинський персонал повинен залишити Етіопію зараз після того, як дійде до замирення між тією африканською країною і Сомалією. Тіто, який перебуває в ЗСА на формальних відвідинах, сказав, що ,,краще не називати'' тих совєтів і кубинців ,,вояками'', а було б ліпше окреслювати їх як ,,експерти, спеціялісти дорадники''. Підкреслюючи, що в Етіопії тепер багато совєтських і кубинських громадян, Тіто сказав, що вони, залля світового миру, повинні залишити Етіопію негайно після замирення.

На підставі своїх нарад з президентом Картером протягом останніх кількох днів, як теж з розмов із представниками Совєтського Союзу, Тіто вважає, що ані Москва, ані Вашінгтон не бажають ,,конфронтації між собою'' відносно тієї частини Африки.

Він зазначив, що має інформації, що Сомалії допомагають військові частини Савдійської Арабії, додаючи, що вони теж повинні бути відтягнені.

Щодо ситуації на Близькому Сході, югославський президент, який від 1948-го року старається вести незалежну від Москви політику, вважає, що справи виглядають гірше, ніж будь-коли раніше. Хоча ініціятива єгипетського президента Анвара ель-Садата, зокрема його поїздка до Єрусалиму і промова в ізраїльському парляменті, ,,була відважним кроком'', то виглядає, що ці заходи не мали великого впливу на ситуацію — твердив Тіто.

У середу президент Тіто відбув нараду з 18-ма чільними членами Конґресу ЗСА, як також брав участь в полуденку в приміщеннях Державного департаменту, зоранізованому на його честь. Віцепрезидент Волтер Мондейл був формальним господарем на цьому полуденку.

Тіто, який прибув до ЗСА в понеділок, 6-го березня, мав відлетіти до Лондону в четвер, 9-го березня.

В БЕОҐРАДІ ПРИЙНЯЛИ ЗАКЛЮЧНИЙ ДОКУМЕНТ, ЗСА ОБВИНУВАЧУЮТЬ СССР ЗА ПРИДУШУВАННЯ ПРАВДИ

Беоґрад, Юґославія. — Учасники Европейської Конференції для справ безпеки і співробітництва прийняли тут в середу, 8-го березня ц. р. узгіднений проєкт заключного документу, над змістом якого велися тяжкі дискусії між східніми і західніми делеґаціями на протязі останніх двох місяців, бо Совєтський Союз і його сателіти ніяк не хотіли погодитися на включення до кінцевого комунікату справи оборони людських прав. Голова совєтської делеґації Юлій Воронцов не погоджувався на жадний компроміс у цій справі, вважаючи, що наголошування гуманітарних справ, які входять до ,,Третього кошика" Гельсінкської угоди, є прямим вмішуванням у внутрішні справи поодиноких країн, що противиться ,,духові" Гельсінкської Конференції. З огляду на те, що всі справи на Европейській Конференції мусили бути прийняті шляхом узгіднення і що комуністичні держави стосуватимуть право вета, делеґації ЗСА й інших західніх країн, головно країн-членів НАТО та Европейського Економічного Ринку, погодились на короткий кінцевий комунікат, який фактично ствердує тільки факт, що Конференція закінчилась і що учасники цієї наради — 33 европейські країни, ЗСА і Канада, знову з'їдуться до Мадриду в 1980 році, щоб продовжувати дискусії над тими справами, яких не вдалось вичерпати в Беоґраді.

Після прийняття заключного документу, голови поодиноких держав матимуть тепер змогу виголосити своє 20-хвилинне заключне слово і зробити підсумки з нарад. Користаючи з тієї нагоди, голова делеґації ЗСА амбасадор Артур Ґолдберґ поновно виступив з критикою політики СССР, делеґація якого постійно супротивлялася обговоренню справи людських прав і не допустила до включення цих справ до кінцевого документу. ,,Намагання придушити правду в Беоґраді, в себе дома чи в будь-якій країні, не закриє самої правди", — заявив Артур Ґолдберґ. Він також додав, що З'єднані Стейти Америки продовжуватимуть вести боротьбу за права людини і робитимуть натиск на розв'язку цієї справи в інших країнах світу. Позитивним аспектом Беоґрадської Конференції Ґолдберґ вважає те, що це перший раз справу людських прав було поставлено на обговорення міжнародної конференції і включено її як частину політики у західньо-східні дипломатичні відносини. Ґолдберґ висловив також жаль з приводу такого поступування комуністичних делеґацій, які скористали з права вета, щоб не допустити до включення людських прав до кінцевого комунікату, чим, очевидно, ще раз порушили Гельсінкську угоду.

Виступ Ґолдберґа викликав гостру реакцію чехословацької і східньонімецької делеґацій, які відгрожувались комплікаціями дипломатичних відносин і послабленням політики детанту. Кореспонденти інформують, що їхньої ,,арґументації" не усі захотіли слухати. Делеґації багатьох країн вийшли зі залі нарад.

МІЖНАРОДНІ АҐЕНТСТВА ІНФОРМУЮТЬ ПРО АКЦІЮ УКРАЇНЦІВ В БЕОҐРАДІ В ОБОРОНІ ПРАВ ЛЮДИНИ

Београд. — Згідно з повідомленням пресового агентства Юнайтед Пресс Інтернешенел з четверга, 9-го березня, югославська поліція тут придержала всіх трьох членів Вашінгтонського Комітету Гельсінкських Ґарантій для України, але після інтервенції американської амбасади дозволила їм залишитись в Югославії.

Як уже інформовано за УІС ,,Смолоскип", тричленну українську делеґацію, яка має статус неурядової групи, очолює д-р Борис Антонович, член стейтової леґіслятури в Іллиной, а її членами є Андрій Каркоць з Міннеаполіс і Зоряна Луцька з Філядельфії, яка рівнож репрезентує Комітет Оборони В. Мороза.

,,Ми перестерігали вас, що так станеться", кричав до українських представників кремезний поліцист, який з двома іншими, озброєними автоматами, ввірвалися до кімнати готелю ,,Юґославія", де українська група влаштувала пресову конференцію в четвер, 9-го березня, повідомляє ЮПІ.

Перервавши конференцію, в якій взяли участь західні кореспонденти, югославська поліція відвезла українських представників на летовище. Але після телефону д-ра Б. Антоновича до американської амбасади, поліція дозволила їм залишитися в Юґославії. Згідно з твердженням д-ра Антоновича, група плянувала залишитися в Югославії до п'ятниці.

Перед інтервенцією поліції, А. Каркоць роздав репортерам англомовні матеріяли Київської Української Гельсінкської Групи та заявив, що українська група прибула тут, щоб запротестувати проти арештів членів Київської Групи та заступитись за них.

Попереднього дня д-р Антонович і З. Луцька вручили голові американської делеґації Артурові Ґолдберґові петицію в обороні арештованих членів Київської Групи з раніше зібраними 1,700 підписами.

Крім агентства ЮПІ, повідомлення про акцію української групи в Беоґраді повідомило аґентство Ассошіейтед Пресс та західньоевропейські агентства.

ВИСТАВКА МОРОЗОВОЇ І ВИЖНИЦЬКОГО

Ню Йорк, Н. Й. — В неділю, 12-го березня ц. р. о год. 1-ій по полудні тут в Ґалерії ОМУА при 136 2-га евеню відбудеться відкриття мистецької виставки Людмили Морозової і Ярослава Вижницького. Виставка триватиме до 26-го березня і буде відкрита в будні від 6—8 вечором, в суботи й неділі від 1—8.

МАНІФЕСТ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОЗАХИСНОГО РУХУ

Гельсінкі (УІС ,,Смолоскип''). — На Захід вдалося вивезти ряд нових мадокументів київської Української Гельсінкської Групи та матеріялів, які поширені в українському самвидаві. Серед документів є дев'яти сторінковий ,,Маніфест Українського правозахисного руху'', який проголосила київська Українська Гельсінкська Група в першу річницю її створення. Обширніші уривки з цього документу, який має дату 9 листопада 1977 р. публікуємо нижче. Повний текст буде опублікований у спеціяльному Збірнику, який готує до друку вашінґтонський Комітет Гельсінкських Гарантій для України і який появиться у В-ві ,,Смолоскип''.

,,Сьогодні минає рік з дня створення Української Правозахисної Групи. В цей короткий час вмістилося багато подій — грізних і радісних, приємних і трагічних. Були невдачі, були сумніви, була зневіра, були втрати ілюзій і жорстокий біль розлуки з друзями, з побратимами. Засуджено до великих термінів ув'язнення голову Групи поета Миколу Руденка і члена Групи учителя Олексія Тихого. Перебувають під слідством ще два члени Групи інженер Мирослав Маринович та історик Микола Матусевич, репресовано мистецтвознавця Василя Барладяну та поета й художника Йосипа Терелю за контакти з Групою: першого засуджено до трьох років таборів, другого запроторено до сумнозвісної Дніпропетровської спецпсихолікарні. Сотні й сотні людей, знайомих з членами Групи, були неоднноразово викликані в органи безпеки, піддані тиску, погрозам, провокаціям, багатьох видворено з Києва, звільнено з роботи тощо.

Досвід показав, що органи безпеки та інші репресивні організації нічому не навчились, нічого не збагнули. Фальшива честь мундира затьмарила ясні і відкриті факти: Українська Правозахисна Група (Гельсінкі) — є добровільна асоціяція однодумців, яка у відповідності з конституційними основами, Гельсінкськими Угодами, Загальною Декляраціею Прав Людини та іншими міжнародними правовими актами, спрямовує свої зусилля до зміцнення Права, а, таким чином, до посилення авторитету Рідної Країни у світі. Жаден з учасників нашого руху не вчинив злочину перед народом, перед законом. Це стверджується й тим, що М. Руденка та О. Тихого досі тримають (другий місяць після Верховного Суду УРСР), в Донецькій темниці, всіляко домагаючись від них каяття, відмежування від діяльности Групи, обіцяючи за це звільнення. Такі факти однозначно стверджують, що йдеться не про злочин засуджених, а про страх бюрократичних спотворювачів Права перед наростанням в широких верствах народу волелюбности й безстрашности. Щоб зупинити цей процес, що почався після смерти Й. Сталіна, необхідно

(Закінчення на ст. 6-ій)

Проф. В. Тарнопольський назначений до Канадської комісії людських прав

Вінніпеґ (КУК). — Рон Басфорд, міністер правосуддя, проголосив склад першої Канадської комісії людських прав, членом якої назначено проф. В. Тарнопольського. Другими членами комісії назначені: о. Малком Маклонел, Мартин Астер, Елен Шмайсер, Глорія Джордж, Ріта Калю, Інгер Гансон і Гордон Ферведер, який є головою комісії.

Проф. Тарнопольський є президентом Канадської асоціяції цивільних свобід, канадським делеґатом до Комісії людських прав при ООН в Женеві і професором права при університеті Йорк в Торонто. Він бувший віце-президент цього університету, а раніше був деканом права Віндзорського університету. Рівночасно д-р Тарнопольський є членом Ради Директорів Канадського Інституту Українських Студій.

У Львові лайкою ,,перемагають" ,,буржуазну ідеологію"

У минулорічному жовтневому журналі ,,Жовтень'' появилася рецензія Йосипа Цьоха про появу книжки-збірника ,,Доля осяяна сонцем'' і статтей в ній Д. Я. Яремчука, секретаря Львівського обкому Компартії, кандидата юридичних наук Г. В. Атаманчука, голови Львівської обласної Ради професійних спілок Г. М. Пижика, кандидатів економічних наук Л. П. Шлемкевича, М. В. Брика і М. М. Пелішенка, завідуючого відділом пропаганди й агітації Львівського обкому Компартії України В. О. Михайлова, та кандидатів філософських наук А. В. Борзенка і В. Г. Костенка. Автор рецензії схвалює ці статті, в яких розповідається про різні ,,благодаті'', поміж якими на перше місце висувається..., ,,бурхливий розквіт економіки ,,на Львівщині'', про те, що сьогодні ,,трудящі'' беруть участь в управлінні, бо ж ,,у порівнянні з наскрізь фальшивою, облудною антинародною буржуазною демократією'' — тут ,,під зорею радянської влади'' проявляється ,,велич соціялістичної демократії, її глибоко народний, гуманний зміст''. Нині на Львівщині, — стверджує Йосип Цьох, — діє 615 Рад народних депутатів, до яких обрано 28,5 тисяч депутатів, серед них 9548 робітників, 11574 колгоспників, 7368 службовців. В книжці також вирізьблений, — пише автор рецензії, — ,,процес формування нової людини на західньоукраїнських землях, її ідейно-політичного й морального обличчя, нових рис характеру''. Тут відтворено ,,розмаїту й цілеспрямовану діяльність, яка забезпечила докорінний переворот у духовому житті, культурі, побуті трудящих, перемогу пролетарської ідеології над ідеологією буржуазною'', що сталося з ,,допомогою усіх народів Радянського Союзу і особливо допомогою великого російського народу''.

Окрему увагу Й. Цьох звертає на статтю на тему ,,заокеанських інсценізаторів'', в якій написано, що ,,вихідці зі західньоукраїнських земель'', яких лиха доля закинула за океан, сьогодні приїжджаючи до СССР, можуть зіставити капіталістичний світ, в якому вони живуть із ,,радянським'' світом, що на думку автора виходить тільки на користь Совєтському Союзові. Бож порівнюючи, туристи можуть викрити цинізм і брехливість заокеанських інсценізаторів антирадянської пропаґандистської кампанії, які носяться з вигаданою ними проблемою ,,захисту прав'' лакуз з числа так званих дисидентських покидьків'', — пише Й. Цьох.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною вартістю оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Могутнє змагання?

Пресові агенства повідомили 8-го березня ц. р., що представники З'єднаних Стейтів Америки, які беруть участь в нарадах Комісії Прав Людини при Організації Об'єднаних Націй, обвинувачили Совєтський Союз за чергове порушення прав людини, тим разом за релігійне переслідування, і звернули увагу делегатам, що уряд і поліційні чинники СССР систематично засуджують своїх громадян на довготермінові речениці ув'язнення за релігійне переконання чи приналежність до тієї чи іншої релігійної групи. Американський делеґат у цій Комісії Едвард М. Медзвінскі не тільки звертав увагу на чергове совєтське порушення Гельсінкської угоди, але також обстоював думку, щоб Об'єднані Нації, а головно її гуманітарні комісії і комітети, зайнялися обороною переслідуваних за релігійні переконання в Совєтському Союзі, а також поцікавилися долею тих дисидентів, які перебувають ще й досі в ув'язненні тільки за те, що домагалися від свого уряду додержуватись постанов Гельсінкської Конференції, підписаної 35-ма країнами, в тому числі урядом СССР й іншими комуністичними країнами Східньої Европи.

Користаючи з нагоди, делеґат ЗСА висловив жаль і розчарування уряду у Вашінгтоні з приводу перебігу Европейської Конференції для справ безпеки і співробітництва в Бєлграді, яка, через поведінку комуністичних делеґатів і постійне стосування ними права вета, не змогла навіть опрацювати такого кінцевого комунікату, який включав би оборону прав людини в усіх країнах світу і забезпечував би інші гуманітарні права народам, особливо ті, які входять до „Третього кошика" Гельсінської угоди.

Як треба було сподіватися, ділова критика Едварда Медзвінского викликала гостру реакцію совєтського представника Валеріяна А. Зоріна. Він не тільки назвав заяву американського представника „суцільною пропагандою, призначеною в першу чергу для внутрішнього ринку", але також посуджував Медзвінского в злонамірености супроти „соціялістичних країн".

Проте, це не змінює самого факту переслідування релігії в СССР, бо з інших джерел також відомо, що, наприклад, Християнський комітет оборони прав віруючих в СССР, на чолі якого стоїть священик Гліб Якунін, повідомив недавно західніх кореспондентів в Москві, що протягом останнього часу посилилися в СССР переслідування баптистів й інших релігійних груп, супроти яких агенти КГБ застосували насильницькі заходи, включно з побиттям до крови й арештів. В деяких місцевостях, коли вже увірвався терпець в населення, дійшло було навіть до сутичок з міліцією і загонами КГБ.

Стільки подають пресові агенства й кореспонденти про дальше переслідування релігії в СССР. Але і без цієї інформації відомо про систематичне переслідування вірних в комуно-московській імперії, про шикани, ув'язнювання й побиття о. Димитрія Дудка, про вислання людей до психіятричних заведень КГБ за викриття хрестиків на грудях, про терпіння о. Василя Романюка, політичного в'язня совєтських концентраційних таборів, і про багато інших звірств совєтських безбожників супроти віруючих осіб.

Треба однак ствердити, що й на цьому відтинку світ починає підносити голос оборони. Західні країни, а особливо ЗСА, які увели моральні принципи до своєї закордонної політики, нарешті, б'ють на тривогу, починають шукати рівноваги, бачуть совєтську загрозу відкритими очима і врешті зважуються на кроки, які можуть в будучому дуже багато допомогти поневоленим Москвою народам здобути свою волю й незалежність. Очевидно, що ЗСА і західні країни не вестимуть війни за виконання постанов Гельсінкської угоди, чи за порушування людських прав в Совєтському Союзі, але саме ствердження таких порушень в комуно-московській імперії і названня фактів іхніми властивими іменами має свою вимову і без сумніву доможе тим силам, які ведуть могутнє змагання за свободу народів і людини.

Борис Потапенко

БЄОГРАДСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

Бєоградська Конференція працює вже майже п'ять місяців і добігає до кінця. На початку Конференції багато з нас сподівалися, що недоля України й інших поневолених націй нарешті буде відверто і повністю донесена до світової громадської думки. Ми були заохочені високими принципами Кінцевого Акту, в якому визнано, що людські права виходять „із внутрішньої гідности людської одиниці" та що кожна особа має право „знати і діяти на базі своїх прав і обов'язків у цій ділянці". Такі принципи зобов'язують не лише уряди але й кожну людську одиницю брати активну участь у даному процесі. Багато з нас сподівалися, що ця унікальна частина Заключного Акту забезпечить певний рівень офіційної охорони для окремих одиниць і груп людей, котрі хотіли перевіряти застосування людських прав у житті.

Ми були заохочені новою політикою, започаткованою президентом Картером в його промові у березні 1977 року в Об'єднаних Націях. Президент тоді визнав, що „головний напрямок у людських відносинах скеровується до загальних вимог фундаментальних людських прав" і що Америка буде вести активну політику на форумі Об'єднаних Націй та в Бєограді, яка віддзеркалюватиме важливість цієї справи у американській закордонній політиці. Державний секретар Сайрус Венс пішов іще далі, сказавши, що Америка буде заохочувати й підтримувати пригнічених людей у їх змаганнях за реалізацію Гельсінкських угод.

Гельсінкський Кінцевий Акт визнає не лише права одиниць, але й гарантує права для всіх націй на самовизначення та що „всі нації завжди мають право визначати вільно і за їхнім власним бажанням свій внутрішній і зовнішній політичний статус, без втручань зовнішніх сил, продовжуючи за власним вибором свій політичний, економічний, суспільний і культурний розвиток".

Ці два принципи, свобода людини і свобода націй, давали грунт для праці всіх Громадських груп, створених для реалізації Гельсінкських угод. У Києві Микола Руденко і Олекса Тихий, співзасновники Української Гельсінкської Групи, почали видавати їхні власні висновки у цій справі. Вони були переконані, що Захід активно відгукнеться на їхні вирвальні заяви. Вони ставили собі за завдання задекларувати перед світом вартість і гідність української людини та приниження їхнього народу, винищування їх нації шляхом етноциду, русифікації та колоніялізму. Основний наголос у їхніх звітах ясно виявляє, за словами „Вашінгтон Посту" з 6-го липня 1977 року, що „Микола Руденко і Олекса Тихий, нещодавно засуджені в совєтській Україні на важку працю й заслання, є дисидентами, відмінними від інших. Вони домагаються від Кремля не лише виконання Гельсінкських угод щодо прав людини. Вони домагаються також, щоб Москва респектувала, на базі Гельсінкських угод, національні права. Усім добре відомо, що Совєтський Союз, як і кожна тоталітарна держава, боїться поширення індивідуальних людських прав. Та не меньше значення має спротив Москви відносно важливих національних прав для етнічних груп і націй у межах совєтських кордонів. Росіяни становлять меншість у контрольованій ними державі. З-поміж інших народів України є найбільшим, з їх 50 мільйонами людей, найбагатшим, з особливим геополітичним положенням і, в історичному аспекті, найбільш чутливим народом".

Але такі принципові проблеми не знайшли відгуку на Бєоградській Конференції. Фактично, про національні права говорив лише Роберт Фровік, із американської делегації, 14-го листопада 1977 року, єдиний промовець на цю тему за всі 5 місяців праці Бєоградської Конференції. Він сказав наступне: „Уважно придивляючись до післягельсінкського періоду, моя делегація прийшла до висновку, що, на жаль, не всі народи з підписаних під Гельсінкськими угодами держав користуються правами вибирати за власним уподобанням їхній внутрішній і зовнішній статус, без втручань зовнішніх сил. Найгірша справа в тому, що ми, з нашим американським розумінням права на самовизначення, бачимо малі народи з особливо обдарованими людьми, історично переслідуваними політично і кількісно сильнішими сусідами — і такі народи не можуть добитись самовизначення у їхніх внутрішніх і зовнішніх справах. Треба симпатизувати з народами, геополітичне становище яких поставило їх під майже безнастанний тиск з боку сильних, ворожих політичних систем, особливо в час, коли вони тепер прохають допомоги і майже ніколи реальної допомоги не дістають". Американський делеґат заявив також, що „Америка принципово і категорично відкидає будь-яку доктрину, яка намагається виправдати заперечення прав на самовизначення".

Оцих кілька зауважень — фактично все, що було висловлено у справі самовизначення національної незалежности. Тому ми не можемо сказати, що ці принципи були дійсно перевірені на Бєоградській Конференції. Ні одна із запропонованих резолюцій, яких було понад 100, не стосується до прав самовизначення та незалежности народів.

Українські дисиденти розчаровуються Заходом. В одному зверненні в обороні о. Романюка вони писали про своє гірке здивування з того, що беззаконня над отцем Романюком та іншими дисидентами в Совєтському Союзі були здійснювані саме тоді, коли совєтський режим розпочав широку пропагандивну кампанію, пов'язану з Гельсінкською Конференцією. Далі в тім Зверненні читаємо: „Але ми були ще більше здивовані тим, що Захід не засудив тих актів".

Тільки американська делеґація піднесла справу арештів членів Гельсінкських Груп. При кількох нагодах амбасадор Голдберг говорив про заарештованих Орлова, Гінзбурга і Шаранського. Якраз за кілька днів перед закінченням переглядової фази Конференції, п. Олівер говорив про арештування Миколи Руденка і Олекси Тихого. Він сказав: „Микола Руденко і Олекса Тихий, організатори Української Групи перевірки виконання Гельсінкських угод в Совєтському Союзі, були засуджені на 12 і 15 років позбавлення волі тільки за те, що користувались гарантованим Гельсінкськими угодами правом". Але замість того, щоб вимагати їх звільнення, промовець заявив, що Америка буде й надалі домагатися перевірення людських прав у країнах, які підписали Гельсінкську угоду.

Рішення підняти справу Руденка й Тихого, як можна припускати, було здійснене на основі Третього Піврічного Звіту Президента до Комісії Безпеки і Співпраці в Европі, в якому він стверджує таке: „Впродовж останніх шести місяців двох українських членів із групи, створеної Юрієм Орловим для перевірки дотримання Гельсінкських угод совєтським урядом, Микола Руденко і Олекса Тихий були засуджені на 7 і 10 років важкої примусової праці, і взагалі совєтський апарат безпеки продовжує сильно переслідувати й далі усіх, хто займається людськими правами".

Ця інтервенція, хоч і яка вона побажана, показує, наскільки Захід стримується від відвертого обвинувачення Совєтського Союзу. Хіба ж це не іронія, що лише 5 імен було названо в той час, коли тисячі й тисячі таких, як Мороз, Караванський, Шухевич, Чорновіл, — перебувають у концентраційних таборах в Російській імперії? Конференція закінчиться, і ні одного ув'язненого там не було випущено на волю. На якій же базі Захід може твердити про свою перемогу в Бєограді? Спершу Державний департамент сподівався значно успішнішої Конференції, але потім знизив свої сподівання. Тепер Америка вважає своїм найголовнішим завданням, як про це заявив п. Німец із Державного департаменту, задемонструвати вимогу, що Бєоградська Конференція повинна включити повну перевірку

(Закінчення на ст. 6-ій)

Богдан Винар

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ ФУНДАЦІЇ

II

Щорічник цього видання (перший випуск за 1968 рік появився в 1971 році) далі не появляється, не зважаючи на це, що Центральна Наукова Бібліотека у Києві видає щорічно досить багато бібліографічних довідників „вибраної літератури" про історію комуністичної партії, свиноматки, тощо. Окремі установи чи університети України видають бібліографічні праці дуже несистематично. Тільки один приклад про Львів, бо зайво на тому місці про ці речі розписуватись. І так, більше не появляється бібліографічний щорічник Львівського університету (вийшло, мабуть, всього три випуски) а деякі праці, як наприклад О.П. Куща „Видання Львівської Бібліотеки АН УРСР 1940-1961 рр.", появилась накладом аж... 100 примірників.

Немає, очевидно, жадної фізичної змоги ні фінансових засобів видати повну бібліографію наукових праць про Україну. Таким чином УНФ вирішила почати опрацювання вибраних чи точніше найважливіших праць про Україну тривалого наукового значення. Запланований ретроспективний бібліографічний довідник вміщатиме, на основі картотеки автора цих рядків, мабуть, дві тисячі позицій. Це будуть, повторюємо, тільки праці майже монументального значення, без уваги на місце чи час їх появи, мову та ідеологічних профіль. Таким чином йдеться тут про нелегке завдання — вибрати і упорядкувати з досить поважного корпусу літератури українознавства найважливіші праці та подати їх оцінку з точки погляду сучасної науки. Упорядкування такої праці мусить бути переведене на строго зберіганих теоретичних основах систематичної бібліографії, з тим, що тільки стародруки можна описувати при допомозі математичних формул аналітичної бібліографії. Сподіваємось, що у тому проєкті візьмуть участь найкращі знавці української проблематики і саме у зв'язку з цією справою УНФ робить спробу зібрати відповідні матеріяли та нав'язати контакти з іншими бібліотеками, де такі матеріяли знаходяться. За два роки діяльности бібліотеки вже деякі матеріяли вдалося придбати. З серійних видань, для прикладу, у бібліотеці вже знаходяться комплекти таких відомих видань, як „Киевская старина", „Акты Южной и Западной России", комплектуються „Галицький Літературно-Науковий Вістник" та „Записки НТШ" (періоду Грушевського); „Україна", „Вістник" Донцова, „Хліборобська Україна", „Нова Україна", „Записки Харківського Університету" (рос. мовою, 1890-ті рр.), тощо. У бібліотеці є ряд випусків „Русьќої Історичної Бібліотеки" за редакцією О. Барвінського, більшість праць таких відомих українських істориків як М. Грушевський, В. Антонович, Дм. Багалій іт.д. Шляхом обміну пощастило одержати досить багато рідкісних видань, як наприклад Чужбинського „Поѣздка въ Южную Россію" (1863), П. Бодинського „Памятная книжка Полтавской губ." (1865), ряд статистичних описів окремих українських губерній з другої пол. 19 ст., деякі оригінальні видання літописів, хронік іт.п. Комплетуються важливіші видання Всеукраїнської Академії Наук з 1920-их рр., Варшавського Українського Інституту, Наукового Інституту в Берліні, видань чехо-словацьких українських наукових осередків та передвоєнні галицькі видання, зокрема видання НТШ. Говорячи про найновіший період, бібліотека одержує майже всі видання „Наукової Думки", комплетуються видання деяких університетських видавництв, Книжкової Палати у Харкові, як і також ряду спеціялізованих видавництв, як „Радянський Письменник", „Мистецтво", „Радянська Школа", „Вища Школа", „Каменяр", „Донбас" іт.п. Для належної реєстрації нових видань бібліотека одержує систематично такі відомі періодичні видання Книжкової Палати як „Літопис Книг", щорічник „Книги видавництв України", „Нові Книги України" та проспекти всіх більших видавництв в Україні.

Видання української діяспори

Цілий ряд українських бібліотек та архівів має поважні колекції українських еміграційних видань, як наприклад, УВАН (мабуть, найбільша колекція, зокрема німецького періоду та таборового життя), далі поважні колекції маємо у Стемфорді, Чікаґо, НТШ у Ню Йорку, Детройті, Савт Бавнд Бруку, Клівленді. Більшість тих збірок не є активними бібліотеками, а радше архівними сховищами, в деяких випадках без відповідних приміщень, що зберігти ці цінні матеріяли на довший час. Більшість з цих інституцій вдержуються при житті завдяки ідейній праці декількох одиниць і не мають фізичної змоги вести систематичну бібліографічну роботу, деякі не мають професійно виготовлених каталогів, не випозичають книжок для інших осередків, та в загальному не провадять активної бібліотечної роботи. Жадна, мабуть, українська бібліотека чи архів не належать до Американської Бібліотечної Асоціяції, і у більшості випадків ці багаті збірки української загалові мало відомі і майже зовсім не віднотовані у стандартних довідниках та спеціялізованих бібліографіях.

(Продовження буде)

З НАШИХ БУДНІВ

КОЛИ Ж ДІЖДЕМОСЯ МАРКИ?

Є в нас гарячі патріоти, — і то навіть не філателісти! — які ще й досі не годні цього переболіти, що великий наш геній Тарас Шевченко так і не діждався своєї поштової марки на цій вільній землі Вашінґтона! Це тим більше болить, що справи увесь час стояли „на добрій дорозі", — як це запевняли тоді нас проф. Лев Добрянський, проф. Смаль-Стоцький та інші батьки народу. І конгресмени польського роду підпирали тоді нашу справу, і сенатор Джевітс — жидівського роду боровся за цю марку як Лев (Добрянський), і нічого з цього, на жаль, не вийшло. Пригадую собі як на віча в Українському Народному Домі в Ню Йорку один старший віком земляк просто зі сльозами в очах питав предсідника зборів, — либонь котрогось з нюйоркських адвокатів:

— Скажіть, пане меценасе, як то воно є: таку велику фіґуру — пам'ятник Шевченкові в самому серці Вашінґтону ми здобули, а маленького клаптика паперу — поштової марки з портретиком Батька-Тараса, не можемо дістати!

Вже собі точно не пригадую, що пан меценас відповів тоді вищезгаданому землякові, в кожному разі, відповідь мусіла бути, розуміється, адвокатська, що вияснила все і — нічого... Взагалі вийшло так, як то звичайно буває в нашій химерній історії, що напочатку наші акції стояли міцно, як скала, та коли прийшлося до фінішу, то або хтось з „приятелів" підставив нам ногу, або й ми самі зробили в котромусь місці фальшивий крок і справу загирили.

Ця справа з Шевченківською поштовою маркою пригадалася мені мимоволі ось тепер, коли я прочитав у пресі звернення Ієрархів нашої Церкви, щоб гідно відсвяткувати 1000-річчя Хрищення Руси-України, що припадає в 1988-му році. Пам'ятаю, що американські поляки з нагоди їхнього „Міленіюм" в 1966-му році без клопоту дістали пропам'ятну поштову марку з цієї оказії: на червоному тлі — білого орла з короною на голові та ще й з хрестиком над короною. Чи не варто і нам заздалегідь подумати про подібне вшанування нашого Тисячоріччя і вже сьогодні зачати стукати до відповідних дверей, щоб добитися успіху в компетентних чинників?.. Не пощастило нам з Шевченком — може хоч пощастить з Охрищенням, віковічним, межевим актом у тисячолітній історії нашого Народу.

Ікер

М. Чировський

„НАШ ТЕАТР"

Перед нами дуже імпозантна книга: „Наш Театр", книга діячів Українського Театрального Мистецтва, 1915—1975, том перший, видана Об'єднанням мистців української сцени, під редакцією колегії: Олега Лисяка, Григора Лужницького, який являється головним редактором, Леоніда Полтави (мовного редактора) і Володимира Шашаровського. Видавничу колегію складали Юрій Кононів (сьогодні покійний), Василь Сердюк і Михайло Івасівка. Патронат над виданням перебрала Секція Історії України Наукового Товариства ім. Шевченка, Комітет Театрального Мистецтва, або Театрознавства.

Книга дуже старанно видана на 847 сторінок великого розміру; на доброму папері з численними фотознімками й ілюстраціями з минулого українського театру. Надруковано в друкарні „Свободи" в Джерзі Сити. Книга появляється на ринку як збірник матеріялів до історії українського театру.

Редакція у своїй передмові до так потрібного видання робить такі два основні ствердження, які закріплюють велике значення книги. У передмові кажеться між іншим таке:

„Ні валуєвські та емські укази Москви, ні утиск інших окупантів не спиняли розвитку українського національного театру, який постав з народу, серед народу і для народу, якому можна так перефразувати слова американського президента Лінкольна. Автори — драматурги і режисери, і актори та інші працівники українського театру терпіли національно-політичні переслідування і економічні злидні; не раз вони на мандрівних возах вивозили, здавалося, вже із повного забуття рідну мову й культуру, оновлювали людей, додавали сил зневіреним".

У цих словах коротко і ядерно сказано хто це були робітники українського театру, що вони зробили для нації і чому то їм належиться згадка в історії української культури окремою книгою. Про них пам'ять не може забутися.

А дальше редакція робить зауваження, що „в цій розмірно великій збірній праці є чимало пропусків та білих плям". Що „зокрема закордоном не вдалося зібрати достатньої кількости документів про діяльність українського театру на Наддніпрянщині в часі Української Державности в 1917—19 рр. та в періоді Другої світової війни". Що, „далеко не всі матеріяли зібрані й про окремі українські театри закордоном у різні часи їх діяльности та про окремих працівників театру". У цей спосіб редакція признається до несовершенности свого твору і у великій мірі вибиває з рук рецензентів і критиків неґативні завваження.

Театральне мистецтво є найбільше всеобіймаючим мистецтвом, бо воно включає в себе потребу мистецького літературного твору, музику, спів, танець, сценічну мистецьку гру, режисуру, мистецьке і малярське оформлення сцени і т.д. Читаючи поодинокі статті різних авторів у цьому обширному книжковому творі, читач дійсно відчуває цю всеобіймаючу мистецьку природу театру, а тим самим його великий вплив на ріст культури і формування світогляду.

Автори цих рядків є пересічним громадянином і не жадним знавцем чи діячем театру, але він від багато років вчить історію української культури на вищих курсах українознавства і тому розчитався в книзі, яка обширно обговорює одну, а саме театральну ділянку цієї культури і захотів своїми завваженнями поділитися з другими.

Книга, тобто „Наш Театр", перший том матеріялів, складається з трьох частин. Перша частина охоплює 20 статтей про різні періоди і етапи українського театру і тематику його п'єс, пера таких визначних авторів, як Г. Лужницький, В. Блавацький, В. Руснак, М. Кушнір, М. Бутович, О. Лисяк, Я. Кривко, С. Волинець, В. Мошинський, В. Ревуцький, Г. Ничка, В. Руснак, Л. Онишкевич, Л. Нагрицький, І і М. Світ та інші. Тематика статтей дуже широка і вона обговорює театр після Визвольних Змагань Галиччини, Наддніпрянщині, Буковині, Тернопільщині, в Одесі, Києві і Львові, як теж І. Світ пише про український театр на Далекому Сході, а Онишкевич — про українську драматургію в Америці. Постава творів Шевченка і Лесі Українки на українській сцені є теж представлені в окремих розвідках. Статті цікаві і розкривають багато моментів, які загалові не були або відомі, або призабулися. А їх закріплення на сторінках великої книги є надзвичайно цінним збереженням для історії і будучих поколінь преважливого матеріялу, тим більше, що на Рідних Землях, в умовинах московсько-совєтської окупації, історію українського театру занедбується, перекручується і деформується згідно з потребами московської імперіялістичної політики і її ідеології, т. зв. „соцреалізму".

Друга частина книги — це огляди, нариси і неповні, але цікаві жмутки думок про український театр на рідних землях і закордоном, зокрема в різні місцевостях Америки, в Канаді, Чехо-Словаччині (Прага), Австрії (Ляндрек, Зальцбург), Німеччині. Серед авторів оглядів є прізвища заслужених робітників нашої сцени А. Радванського, Ю. Кононіва, В. Шашаровського, О. Лисяка та інших не менш важливих діячів культури і мистецтва, як Л. Полтави. Л. Цегельського і Б. Перфецького. Увагу на себе звертає огляд Цегельського про жидівсько-український театр в Америці, де він обговорює участь жидів-українофілів в нашому театрі в минулому, а в Америці, де заслужилися такі жиди як Гірнберг, Ельгард, Малина, Казз, РОза Фарбер та інші. Ельгард заснував свою театральну групу в 1916 р. в якій були і жиди і українці, і з нею об'їхав всі більші міста Америки і східної Канади, граючи звісний український сценічний репертуар. Кілька літ пізніше Давид Медов зорганізував свій сценічний гурток в Ню Йорку. Дуже цікавий огляд Шашаровського про „Наші дебюти в Америці".

Дуже жалко, що в рамах короткої рецензії не є можливим обговорити декотрі статті і огляди та спомини, що зокрема заслуговують на вирізнення. Звісно бо, що у збірній роботі завжди трапляються і гірші праці, хоча всі вони по своєму вартісні. Читачеві цих рядків рекомендується прочитати книгу і виробити свій власний погляд.

Третя частина книжки, це особисті і часом дуже ліричні спогади. Їх аж сорок, але всі собою оригінальні, різні і цікаві. Серед авторів спогадів, які можуть послужити історикові театру, як примарне джерело дослідів, є імена О. Кисілевської, С. Чарнецького, М. Аркаса, С. Бутовського, В. Блаващького, Н. Лужницької, М. Ґрінвальдта, О. Бенцаль-Карп'яка, Е. Садовської, І. Кононіва, В. Сердюка та інших. Деякі спогади речеві і сухі, інші надзвичайно сантиментальні ще інші із гумористичними моментами. Тут дещо можна спиниться тільки на кількох для характеристики цієї частини книги.

О. Кисілевська у спогаді „З моїх спогадів про українську сцену" оповідає про свої особисті знайомства з визначними діячами українського театру Іванни й Івана Біберовичів, про яких з ентузіязмом висказувався за словами авторки, сам Б. Лепкий. Спомин М. Аркаса „На службі Мельпомени" має надзвичайно особистий характер зі смішним випадком про дитину-актора, який посередині сценічної дії кличе свою няню. С. Бутович пише про це як-творився перший український оперний театр в Києві в 1919 р. Трагізмом наповнене читача спогад Ю. Кононіва п. н. „Прем'єра — Гестапо", де розповідається про це, як гестапо зробило ловлю на людей у Станиславівському театрі в 1943 р. під час постави оперетки „Шаріка", і яка закінчилася розстрілами невинних людей.

Цікаво подробиці оповідає Загачевський про таборовий театр. Пре перепетії театральних мандрів розказує Урбанський. І так дальше і дальше перед очима читача пересуваються різні картини, читаючи кожний слідуючий спогад.

Цілість книги доволі ядерно відтворює, хоч і не повно і фрагментарно, театральну дійсність і на II тлі зарисовуються тіні корифеїв нашої сцени за останніх 60-70 років. Микола Бенцаль, Володимир Блавацький, Богдан Паздрій, Олександра Загарова, Лев Курбас, Йосиф Гірняк, Микола Садовський, Марія Садовська і багато інших.

Чи має книга недоліки? Може і має, але це треба зложити на рахунок некомплектности матеріялів і джерел поза рідним краєм і редакція видання цього

(Закінчення на ст. 6-ій)

ПРОТОКОЛ

НАРАД РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яке відбулося в днях 23-го до 27-го травня 1977 року на Союзівці в Кергонксон, Н. Й.

(18)

Продовження

Головний предсідник Иосиф Лисогір: Дякую, пане Винник. Ми закінчили 13-ту точку наших нарад. Перед тим, як перейдемо до наступної точки, я попрошу до слова головного організатора пана Гавриша.

Головний організатор Степан Гавриш: Пані і панове. Ми довго дискутували справу наших організаторів. Ми нарікали, що їх не було, що ми їх не маємо. Але, хвала Богу, їх вже маємо і мені тепер приємно є представити вам двох наших енергійних обласних організаторів, які працюють ввесь час в терені. Одним із них є пан Василь Оріховський, який працює вже в нас 7-ий рік. До нього належать два стейти — Ню Йорк і Ню Джерзі і він опікується 125 нашими Відділами. Він вже бував на наших нарадах і ви його більше знаєте. Від 1-го січня ми заанґажували нового організатора на західні Округи — Детройт, Клівленд, Янґставн і Чікаґо. Ним є бувший енергійний секретар 233-го Відділу в Лорейні, відомий кооператор на рідних землях, пан Богдан Дейчаківський. Я попрошу панів організаторів встати, щоби присутні могли Вас побачити. Я ще хочу додати, що минулої суботи ми мали тут на „Союзівці" наради голів Округ, а перед цими нарадами наші організатори поїхали на організаційну працю до Нюаркської Округи і привезли з собою на ці наради 15 нових аплікацій.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Дуже дякую, пане Гавриш. Переходимо до 14-ої точки нашої програми, а це — Акція УНСоюзу в Вашинґтоні.

14. АКЦІЯ УНСОЮЗУ В ВАШИНҐТОНІ

Головний предсідник Иосип Лисогір: Пані і панове. Акція у Вашинґтоні почалася з думкою, що ми, як організація, повинні продовжувати громадські і політичні акції в обороні дисидентів в Україні. Як ви знаєте, дуже велика акція була проведена в обороні переслідуваних Церков в Україні, в обороні дисидентів, а коли виявилося, що в Києві створилася група, яка слідкує за виконанням постанов Гельсінкської Угоди в справі людських прав, виникла думка, що треба нам від Союзу щось додати до цієї загальної справи в Америці, яку веде УККА. І тому, що наші три радні, які працювали в Вашинґтоні, а це — д-р Мирон Куропась, який був дорадником президента Форда в етнічних справах, проф. Тарас Шмаґала, який був асистентом сенатора Тефта з Огайо і Євген Іванців, який був асистентом сенатора Баклі з Ню Йорку, були вільними, в нас виникла думка, щоби їх заанґажувати до цієї праці, тим більше, що вони були обзнайомлені з тим, як і куди вдатися і знали вашинґтонську „атмосферу". На початку ми думали, що вони повинні це робити добровільно, але вміжчасі виявилося, що в зв'язку з цією акцією будуть певні видатки. І коли ми з ними поговорили, то вони погодилися, що візьмуть на себе зорганізування такої акції. З тим проєктом ми звернулися до УККА і питалися про думки і поради, як це зробити. Ми знали вже, які будуть з тим зв'язані видатки. Але УККА на засіданні Екзекутиви з великою охотою вирішив, щоби ми це робили, та одобрив наші пляни і ми приступили до конкретної праці. Ми про це повідомили наших радних і почали дію. Ми написали листи до президента Картера і професора Бжезінського, але вони в цьому часі були дуже зайняті і не могли нас прийняти на авдієнцію. Вони радили нам вдатися до Стейт Департаменту і там на місці поговорити з тими людьми, які очолюють совєтський відділ в цьому департаменті, де ми дістанемо більше інформацій в справі дисидентів, їх оборони і загального положення в Совєтському Союзі, а зокрема в Україні. Ми це зробили. Ми мали зустріч в Стейт Департаменті. Ми там представили наші проблеми і наші бажання допомоги нашим братам і сестрам в Україні, а так само нашій загальній справі, бо ми, як громадяни Америки думаємо, що це є пекучою проблемою, що вона є актуальною не тільки для України, але й для Америки і цілого світу. Там ми довідалися про натиск совєтської амбасади на наших впливових сенаторів і конґресменів, бо вони переконалися, що наш Конґрес має великі впливи на закони і на нашу політику, яку наша країна провадить. І якщо б ми були в Вашинґтоні, то ми робили би подібну акцію і натиск на Конґрес від наших голосуючих людей, щоби нашу акцію підтримував. І з цього вийшла та ціла союзова програма — Тиждень УНСоюзу в Вашинґтоні. Наші радні — Куропась, Шмаґала і Іванців представили нам програму, яку вони заплянували, сказали нам, що ми маємо робити, щоби така імпреза вдалася. Спершу ми мусіли приготовити відповідні вартісні інформації, чи наукові інформації і факти про дисидентів і про українську справу. Це мусіло бути зроблене по мистецьки, щоби воно було ефектовним. Дальше — всі наші члени повинні були писати до своїх сенаторів і конґресменів, щоби піддержали нашу справу. Найкраще це робити особистими зв'язками, як відвідинами сенаторів і конґресменів, говорити з ними і просити їх піддержати акцію, яку Союз веде. Підготовка до акції почалася в місяці березні, як стало відомо, що в Києві був заарештований член Київської Групи для нагляду над Гельсінкською Угодою Олексій Тихий. Назагал треба сказати, що Акція УНСоюзу вийшла досить добре згідно з тими плянами, які ми зробили. І тут на цьому місці я хочу заявити, що панам Куропасеві, Шмаґалі і Іванцеві належиться подяка за ту працю, яку вони вложили в підготовку і переведення цього Тижня УНСоюзу в Вашинґтоні. А тепер я попрошу пана Шмаґалу, щоби він нам сказав дещо більше про ці пляни і про то, що зроблено.

Головний радний проф. Тарас Шмаґала: Найважливішим, чим ми керувались у всьому, що ми зробили, це було те, що ми хотіли, щоби це була акція першої кляси. Ми хотіли зробити це на спосіб, подібний до того, як це роблять т.зв. „лабі". І ми вирішили, що найліпшу річ, яку ми можемо зробити, це зладити пакет з інформаціями першої кляси. Цей пакет, який ми видали, я маю з собою і кожний може переглянути. В додатку до цього пакету, ми мали писати індивідуальні листи. Кожний сенатор, кожний конґресмен одержав особисто до нього написаного листа. Зміст цього листа йшов по лінії справи арештів і просив кожного сенатора та конґресмена написати листа президентові з протестом проти арештів і з піддержкою інших акцій для визволення дисидентів. Нашим пляном було нав'язати якнайбільше особистих контактів. В цій країні є багато українців, які є активними в політиці, які мають особисті зв'язки з конґресменами і сенаторами, але українська громада ніколи не використовувала правильних зв'язків. Наприклад, коли візьмемо Детройт, ми знаємо, що пан Богдан Федорак має приятельські зв'язки з сенатором Ґріффіном. Ми говорили з ним і його просили, щоби він це зробив, але, на жаль він цього не міг зробити. Але ми попросили його приїхати до Вашинґтону, щоби зустрітися із сенатором Ґріффіном і йому особисто вручити наші матеріяли. Де тільки можливо було, ми старалися робити ці речі на особистій базі. Там, де ми не мали в дистриктах українців, то все одно ми звертались до конґресменів, давали їм наші пакети і просили їх про якусь дію. Скільки пакетів нам треба ще роздати? — ми себе запитували. Чи ми вже скінчили? Чи ми вже перейшли половину, а це значить — чи ми особисто зв'язалися з 300 особами на всіх 545, з якими треба сконтактуватися? Ми звернемось і до інших осіб, але в першу чергу звернулися до тих осіб, до яких ми могли звернутись через українців. І вкінці треба було заплянувати прийняття (на найвищому щаблі) для тих конґресменів і сенаторів і для інших людей, які прийдуть. Це прийняття відбулося в Капітолі близько залі в якій радить Сенат. Ми мали те щастя, що в цей час відбувалася сесія Сенату і тому багато сенаторів, які були запрошені, сказали: „Я звільнюся на 15-20 хвилин і прийду на прийняття". Так і сталося. На прийнятті було приблизно 60-70 наших людей, а може 100, а також 32 сенатори і біля 20 конґресменів. В додатку до цього, хоч про це не було ніде згадано в нашій пресі, на прийнятті було багато асистентів сенаторів і конґресменів, які самі не могли прибути. Так що, скромно кажучи, ми мали в цій кімнаті цього вечора між 100 до 150 представників обох Палат Конґресу. І то я думаю, що це консервативне число. На мою думку, найбільша подяка за влаштування прийняття належиться Миронові Куропасеві і сенаторові Долові — господареві цього прийняття. Я говорю дуже скромно, що це була історична подія в історії української громади в ЗСА, бо такого до цього часу не було. Чи ви пам'ятаєте, які ми були щасливі колись, коли один, чи два сенатори прийшли на котресь з наших прийнять. А тут ми мали 55, які перейшли через цю кімнату нашого прийняття. На мою думку, це була одна з найважливіших політичних подій у Вашинґтоні, яку перевела наша організація.

Головна радна д-р Анна Чопик: Я особисто зверталась до 13 конґресменів і двох сенаторів. Мене гарно приняли в канцелярії сенатора Кеннеді.

Головний радний Тарас Шмаґала: Я також думаю, що дуже важним є це продовжувати, а це продовжування повинно відбуватися в двох формах. Ми цю справу розпочали і колесо вже крутиться і ми мусимо пильнувати, щоби воно продовжувало крутитися дальше... Перша річ, яку треба зробити, це, як тільки „Свобода" почне виходити, допильнувати, щоби наші люди склали подяку всім тим, які відгукнулись на наш почин. Одним словом, всі сенатори і конґресмени, які були на цьому прийнятті, повинні дістати листи з подяками від нашої громади, бо вони звертають увагу на такі речі.

Головний секретар Володимир Сохан: Пані предсідннице. На залі є пан професор Михайло Васьків, секретар 888-го Відділу УНС, якого ми вітаємо на наших нарадах. Пан професор, як батько дружини д-ра Мирона Куропася, прийшов повідомити нас, що телефонував д-р Куропась та вибачався, що він не може прибути на наради і просив всім вам передати сердечний привіт.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Дуже дякую, пане Шмаґала за прекрасний звіт і за пакет-публікацію, яка була по мистецьки оформлена паном Володимиром Свириденком з Клівленду. А зараз я попрошу до слова головного радного пана Іванціва, щоби він подав свої завваги до цієї акції. Прошу, пане Іванців.

Головний радний Євген Іванців: Я хочу декількома словами доповнити те, про що говорив пан Шмаґала. Одна річ, яку Тарас підчеркнув, це те, що ми хотіли це діло зробити якнайбільше професійно. Будучи деякий час у штабі сенатора Баклі, я придивлявся, як деякі сильні „лабі", навіть впливові „лабі", робили деякі речі непрофесійно, дивились на вислідн, хто дістає гроші на різні проєкти. Це були ті, які по професійному підходили до справ. І до цього якраз ми зміряли. Одиноку річ, яку нам тяжко здобути, це преса. Тим разом ми мали резюме для преси, що його ми вислали до всіх репрезентантів національної і інтернаціональної преси, які мають свій осідок у Вашинґтоні, а також до телевізійних станцій та радіових станцій. Пресу запрошено на прийняття. На жаль, лише одна станція відгукнулася, а „Метромідія" цю нашу імпрезу зфільмувала. Резюме для преси було виготовлене професійним журналістом, бувшим президентом „Національного Пресового Клюбу", найбільш престижевого пресового товариства в ЗСА. Він добровільно віддав свій час для праці з нами, як це робив вже в минулому. Ми мали впродовж дня, біля 60-70 осіб, які працювали — ходили від бюра до бюра, доручаючи пакети, розмовляли подекуди з членами Конґресу, а подекуди з їхніми асистентами. Тарас згадав був, що кімната, яку ми мали, була зовсім близько залі Сенату і була славна, бо в цій кімнаті Джан і Роберт Кеннеді проголосили були свої пляни кандидувати на президента, так, що дійсно, кімната була престижева. Інший аспект прийняття, це те, що там були інші етнічні групи, які рівночасно працювали також над тими ж проблемами. Люди з оточення того, чи іншого сенатора, чи конґресмена, є дуже допоміжні і дуже важні, бо ж кожний член Конґресу має масу речей до голосування, до зроблення і тому має свій штаб людей, які йому допомагають та виготовляють рекомендації і т.п. Мати вплив на тих людей в більшости випадків є важніше, ніж доступити до сенатора, чи конґресмена. Присутність величезної кількости цих людей на прийнятті, це було велике наше досягнення. Другий аспект, якого Тарас не був свідомий, бо він не міг бути по прийнятті, бо мусів виїхати, це, що в розмові з деякими асистентами сенаторів і конґресменів, яких я особисто знаю, виглядало, що ця наша акція увінчалася успіхом. Велика кількість присутніх — і українців і членів Конґресу, чи їх асистентів, — своє зробила. Ми здобули великий вплив і тепер, як каже Тарас, на цьому ми не повинні перестати, бо треба це продовжувати. Простенька подяка-лист є найкраща річ. Навіть, якщо його дістане асистент конґресмена, чи сенатора, то він вважає це мірилом своєї діяльности, та признанням за те, що він щось доброго зробив. Одержавши подяку-листа, вони набирають певности, що ви його піддержите в наступних виборах і тоді вони є більше схильними допомогти вам в майбутньому. Витривалість і впертість, це одинокий шлях добитися у Вашинґтоні, щоби щось було зроблене, чи то в українській справі, чи в інших справах, бо нічого не зробиться за ніч. Ми мусимо працювати на постійній базі. Тому-то українська громада, а особливо члени УНСоюзу мусять продовжувати започатковане діло, писати до своїх сенаторів і конґресменів і дякувати за те, що вони для нас зробили, пригадувати їм про дисидентів і про українську справу. Це, правда, богато роботи, але вона вкінці увінчається успіхом.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Дуже дякую, пане Іванців, за Ваші доповнення. Чи є які запитання до звітодавців?

Головний радний інж. Анатолій Дорошенко: В мене є питання такого порядку. Які є дальші пляни?

Головний радний проф. Тарас Шмаґала: Що ми хочемо зробити — це те, щоби через нашу ґазету сказати людям, що члени Конґресу були на цьому прийнятті і що їм треба подякувати. Коли наше членство продовжуватиме писати до конґресменів і сенаторів, чи навіть відвідає їх, це дуже поможе. Хтось з Пенсильвенії, чи Північної Дакоти може не зможе доступити до свого конґресмена, але хтось в Іллиной, чи в Арізоні, чи Вашинґтоні може мати нагоду стрінути свого конґресмена особисто. Отже цього роду акція серед українців є потрібна. Богато конґресменів, чи сенаторів мають т.зв. „опен гавзес" чи то кожного місяця, чи що три місяці. Публика може тоді там зайти і з ними розмовляти, подякувати за їхню працю і закликати їх продовжувати писати до Брежнєва... Тому, саме, ми мусимо використати нашу газету, щоби інформувала наше членство, що діється і що воно може робити. Ми мусимо йти до наших Відділів і говорити з людьми, щоби ця акція відбувалась. Ось — це тепер найважливіша справа. Наймогутнішим голосом зараз є голос того, що в часі виборів голосує.

Головний радний Андрій Джула: В мене є запит. Чи можете нам сказати, які були видатки і чи ви мали бюджет?

Головний радний проф. Тарас Шмаґала: Так, ми сіли і виробили бюджет, який Екзекутивний Комітет затвердив. В зв'язку з тим почали поширювати різні сплетні. Я не знаю, скільки ми видали, але я думаю, що не більше, як 6-7 тисяч долярів. В це входили: брошурка, поштові оплати, знимки, листи, саме прийняття і подорожі.

Заступниця головного предсідника Марія Душник: Дуже дякую, пане Шмаґала. Чи є якісь запити до цієї справи?

Голова Контрольної Комісії мґр. Іван Геврик: Пане Шмаґала. Я це розумію, що все ґарно є, що ми повинні цю акцію підтримувати. Але я вважаю, що такі справи повинні робити спільно всі організації. УНСоюз є членом УККА, а в Канаді є членом КУК. І тому я думаю, що воно би мало багато більше вартости, як би всі українці спільно таку акцію робили. Це правда, що це нам приносить більше слави, що Союз взявся сам за таку акцію, бо УККА того не робив. Але, все ж таки, ми належимо до УККА і маємо там своїх представників. Дякую.

Головний радний проф. Тарас Шмаґала: Я погоджуюся з Вами, пане Геврик, але під умовою, що ми будемо мати повну підтримку і співпрацю в наших зусиллях кожної української організації. Ніхто не старався оминати, чи робити щось поза плечима одної, чи другої організації. Ми це робили в повному порозумінні з УККА, були інші організації, до яких ми звернулися і які з нами співпрацювали. На приклад „Комітет Оборони Людських Прав" з нами співпрацював. І я думаю, що ми поступили б дуже нерозсудливо, коли б ми покинули наші зусилля тільки тому, що не всі організації, від яких ми сподівалися повної підтримки, нас піддержали. Я думаю, що це була рідкісна нагода, бо зближається час нарад членів-держав, які підписали Гельсінкську Угоду. Ці наради в скорому часі мають відбутися в Београді. Це було щось, що треба було зробити, але, перш за все, ми мусіли рішити, як ми це будемо робити і я гордий з цього, що ми таки це зробили.

Головний контролер д-р Іван Скальчук: Пані і панове. Якщо говорити про ініціятиву і про працю, яка була вложена нашими представниками, а вони є всі три нашими головними радними, то, безумовно, їм належиться дуже великий кредит за те діло, якого вони піднялися і перевели. Коли йде про плянування, коли йде про переведення цієї справи, тактику переведення цієї справи, коли йде про синхронізацію і координацію, то є дуже багато, я би сказав, застережень. Я хочу на деяких точках зупинитися. Засадничою річчю є те, що ми почали і робили через сенатора Роберта Дола. Ми знаємо, що сенатор Дол є визначною фігурою і мав поважний вплив на адміністрацію президента Форда. Але сьогодні, якщо ми робимо такі акції, то треба би було нам обов'язково шукати теж поперття від тих сенаторів і конґресменів, які можуть мати зараз вплив на демократичну адміністрацію. Я хочу дати приклад, що можна робити інакше. Ми з Філядельфії поїхали до Вашинґтону на засідання Комісії Співпраці і Безпеки для Европи і там ми говорили з сенатором Швайкером, який є наш пенсильванієць. Але ми також старалися втягнути в акцію сенатора Джексона з далекого Вашинґтону. І вони оба (тут у цьому памфлеті є лист, який вони заініціювали) — сенатор Швайкер і сенатор Джексон заініціювали листа до Добриніна і Брежнєва. Перший з них зібрав підписи від 10 республіканських сенаторів, а другий від 14 демократичних сенаторів. Вони нас, філядельфійців, поінформували, що вони таке діло роблять. Так, що цю частину цього листа до Брежнєва була заініціювала Філядельфія. Але це не є важне. Я лише хотів сказати, що можна до співпраці втягнути сенаторів з одної і другої партії. І я думаю, що це є вихідна точка на майбутнє. Тоді, коли є демократична адміністрація, ми повинні за всяку ціну в таку акцію втягнути демократичного сенатора, чи конґресмена. Друга справа: УНСоюз піднявся за цю акцію. УНСоюз, безперечно, є поважною організацією. УНСоюз є членом УККА. І ясно, що коли наш предсідник, чи наш касир ці справи реферували на засіданні УККА, то УККА дало УНСоюзові зелене світло цю справу робити. І УНСоюз почав робити. Але, на жаль, в самім переведенні цієї акції ми теж можемо знайти певні місця, чи тільки непорозуміння в цій акції. До тих кількох непорозумінь належить те, що в цій акції УККА не був заступлений своїм найвищим авторитетом професором Добрянським. Коли ми робимо акцію за дозволом УККА, а найвищого авторитету УККА проф. Добрянського там нема, то воно вказує, що в деяких місцях є якісь тихі певні непорозуміння. І третє: Цією акцією, якою б вона корисною не була, ми створюємо до певної міри дуже небезпечний прецеденс. Коли член УККА, основник УККА, УНСоюз бере на себе ролю провадити акцію зовсім репрезентативного характеру — це створює небезпечний прецеденс для інших організацій. Я не говорю про такі організації, які, або творяться „ад гок", як „Комітет Мороза", чи інші. Дуже часто вони є в системі УККА, або не є. Але мені йде про ці організації, які є і працюють в системі УККА. Тоді, очевидно, як вони піднімаються самостійної незалежної акції, в них повинна бути дуже тісна співпраця, та дуже тісна координація в цій справі. Дальше, ми бачимо, що на початку квітня в канцелярії сенатора Дола створилась т.зв. дорадча етнічна рада. Зв'язковим між цією етнічною радою, а сенатором Долом є наш головний радний пан д-р Мирон Куропась. І що ви бачите? До цієї ради були запрошені і ввійшли: Польський Конґресовий Комітет, Латвійський Конґресовий Комітет, Словацький Світовий Комітет, Конґрес російських Американців, але там не було УККА. Там в цій дорадчій раді українців репрезентує лише гельсінкський місцевий вашинґтонський комітет в особі пана Фединського. Я не думаю, що це є в порядку. Пан Фединський міг бути, але пан Фединський повинен був бути включений в делегацію УККА. Так би повинна бути поставлена справа. Але, на жаль, вона так не була поставлена. Тепер, коли йдеться про справу хоч би, ґарно, дуже ґарно і по мистецьки оформленого памфлету. Він має теж недоліки, на мою думку, дуже поважні. Чому? Якщо ви побачите тих п'ять в'язнів, яких там представляють, тобто: Мороза, о. Романюка, Руденка, Калинція і Ніну Строкату (її знимки нема, але є її біографія), то між тими в'язнями бракує одного в'язня, а саме — бракує Юрка Шухевича. Цей в'язень, я вважаю, є найтрагічнішим прикладом, як в Совєтському Союзі можна карати сина за батька. Тому на майбутнє треба зовсім інакше такі справи плянувати. Очевидно, я міг би вказати на ще інші справи. В майбутньому, якщо робитимемо такі памфлети, то мусимо мати на увазі цю невинну людину, яка вже довгі роки терпить за діла свого батька. Дякую.

Головний касир Уляна Дячук: Тому, що я є також членом Екзекутиви УККА, я хочу дати деякі вияснення, про які згадував предсідник на початку нарад, але деякі особи тепер собі цього не пригадують. В квітні цього року, на засіданні УККА, якого предсідником був д-р Гнатюк, я, як репрезентантка УНСоюзу, піднесла справу акції у Вашинґтоні і з'ясувала, що Союз думає, що повинно бути зроблене в дуже короткому часі, знаючи, що засідання Екзекутиви так часто не відбуваються, а повної Екзекутиви відбуваються, що два, чи три місяці. По дискусії вийшло таке рішення, що УККА абсолютно не має нічого проти того, щоб УНСоюз повів таку акцію, але УККА вважає, що ця акція короткоречинцева, а так як вона була тоді заплянована, не є ефектовною. І після цього рішення Екзекутива УНСоюзу рішила таку акцію продовжувати на власний кошт і з власною ініціятивою. Ще раз підкреслюю, що це було за повною згодою УККА, що цілий час предсідник був в зв'язку з екзекутивним директором УККА паном Базарком та інформував його про перебіг нашої акції. А коли ходить про те, чи д-р Добрянський був запрошений, чи ні — я не можу дати відповіді. Я знаю одне, що д-р Добрянський є дуже зайнятий і я, будучи на святкуваннях 22 січня, якого спонзором був УККА в Вашинґтоні в січні 1976 року, бачила, що пан д-р Добрянський і тоді не міг бути присутнім. Отже він правдоподібно мав дуже поважну причину, чому він не міг бути того дня.

Почесний член Головного Уряду інж. Степан Куропась: Пані і панове. Я тільки пригадую, що сьогодні вечором о 7-ій годині ми маємо бенкет. Зараз є година 5-та, тому я радив би, щоби ми наради кінчали, бо люди мусять піти перебратися, декляматор мусить ще деклямацію вивчити, а хористи мусять зробити пробу, бо, як цього не зроблять, то нічого не вийде. І прошу не спізнятися, бо кухарі, як і ті господині, коли мають готовий обід, то не люблять зимного обіду подавати до стола. Отже — моя думка така, щоби ми скоро кінчали.

Головний радний д-р Богдан Футей: Дякую, пані предсідннице. УНСоюз, як його колись називали, Батько Союз, все був ініціятором і промотором всяких акцій в нашій громаді. З цією акцією, яка була в Вашинґтоні, ми дещо залишилися позаду. На сторінках преси ми читали заклики УККА, чи других організацій і комітетів, відвідувати конґресменів і сенаторів, писати листи до них і т.п. На жаль, від УНСоюзу цього не було зроблено і то якраз в справі акції, яку Союз робив в Вашингтоні. Тому, я думаю, що ми були попросту дещо позаді, що ми прилучувалися до всіх цих інших акцій, які були зроблені. Очевидно, прилучуватися не є нічого злого, але, промотором і ініціятором тих акцій ми не були, ми були позаду. Трохи ніяково виглядало, коли члени громади, чи члени нашої головної ради, чи Головного Уряду, вже в місяці грудні, в місяці січні відвідували своїх конґресменів і сенаторів в своїх місцевостях і про ці справи з ними говорили. Аж щойно в місяці травні ми дістали заклик, листа-письмо від нашої Екзекутиви, щоби відвідувати конґресменів і сенаторів в цій самій справі. І тому, якщо ми ці речі плянуємо, то стараймося плянувати в час, щоби ми знали, що ми були промоторами тих акцій, а громада нас наслідувала. Це одна завваґа. Може про це прикро й говорити, але я вважаю, що то не було на місці, що багато наших членів Головного Уряду не були присутні на цій імпрезі, а були й такі, що, хоч були присутними, але не на цілій імпрезі, а тільки в частинній акції, а саме, були тільки вечором.

Головний контролер мґр. Іван Винник: Справа формальна. Коли ми думаємо кінчати, бо мені видасться, що ми з цієї акції робимо велику історію.

Головний радний проф. Тарас Шмаґала: Тільки для інформації скажу, що все, що сьогодні сказано, є позитивне. Я не думаю, що хтось до цього підходить негативно, а тому я не хочу, щоби мене зле зрозуміли, що я підходжу до цієї акції негативно. Я ціню те, що було сказано і признаю, що в переведенні цієї акції було багато проблем. Ми [illegible] їх не розв'яжемо, але я думаю, що це є корисно про це говорити. Але тільки для інформації. Хоч трьох з нас, що були зайняті у цій вашинґтонській акції, були республиканцями, але я думаю, що ми „вилазили із шкіри", щоби цю акцію зробити загальною і я дуже вдоволений, що з 32 сенаторів ми мали 17 республіканців і 15 демократів, так, що пів-на-пів, що вказує, що це не був односторонній відгук. Погляньте до пакету, то побачите, що ми там маємо листа до президента Картера, написаного сенатором Меценбавмом. Ми вжили його листа в пакеті тому, бо в ньому він порушує справу людських прав. І це є той всесторонній підхід, який ми вживали при виготовленні пакета. А щодо присутности президента УККА, який є, як ви знаєте, мешканцем околиці Вашинґтону, то я знаю напевно, що наш предсідник особисто запросив його до участи в цій імпрезі. Я також знаю, що ми просили дуже його дуже близького приятеля вечером перед прийняттям, щоби він до нього подзвонив особисто і його запросив і, як мені відомо, це було зрблено. Чому він не взяв участи, тільки він може дати на це відповідь. Як вже було сказано, він не брав участи вже два рази під ряд у відзначенні 22-го січня на Капітолю, які є спонзоровані УККА. Я певний, що він мав на це добрі причини тоді, і напевно мав добрі причини тепер. Я не можу за нього говорити. Щодо акції піднятої сенатором Долом, чи деким з його асистентів, як Мироном Куропасем, до того, робить сенатор Дол у відношенні до Гельсінкської Угоди і у відношенні до нашої громади — я думаю, що Мирон може на це відповісти за сенатора в офіційній ролі і дискутувати про це під цю пору не є на часі. Я думаю, що ваш приклад Шухевича в брошурі є прекрасною пропозицією. Є багато дисидентів, які заслуговують на додаткове визнання. Ми повинні видвигнути деяких людей і говоримо про те, щоби проголошувати „дисидента місяця". Кожного місяця ми будемо мати новий життєпис, новий лист, який ми можемо їм післати і сказати їм „додайте цей додатковий життєпис у свій пакет". У відповідь моєму дуже доброму приятелеві Богданові, я можу сказати, що є різниця між закликом і акцією. Я думаю, що те, що ми зробили це був заклик переведений в акцію. Чи це можна було ліпше скоординувати? Можна було дійсно краще скоординувати — відповідаю. Хоч деякі люди були незадоволені з одної, чи другої причини, але факт залишається фактом і ми можемо сьогодні тут стояти з високо піднесеною головою і сказати — „ми це зробили".

Головний радний Євген Іванців: Я тільки хочу на одне вказати. Справа людських прав, чи це в Україні, в Чехословаччині, чи деінде, це загальна справа, це не є справою якоїсь одної партії. Для прикладу подам, що лист в справі Мороза був заініційований в канцелярії сенаторів Баклі і Меткефа. Під цим листом були 24 підписи. Цей лист підписало 14 республіканських сенаторів і 10 демократичних сенаторів, включаючи деяких дуже впливових демократів. Ця справа переходить поза політичні поділи і я думаю, що не робить різниці, якщо котрийсь з

конгресменів, чи сенаторів хоче з нами співпрацювати. Ми повинні з ними співпрацювати і не журитися про його політичні переконання.

Головний предсідник Иосип Лисогір: До справи УККА я би додав ще те, чого може пан Шмагала і пан Іванців не знали. Ми дискутували з різними членами Екзекутиви УККА, зокрема з паном Базарком, коли хтось поширював інформації, що ми назначили велику суму в бюджеті цієї акції. Ми були призначили загальну суму 15 тис. дол., якої ми не думали переступити. Але, коли ці інформації розійшлися і до нас телефонували про цю велику суму, то ми мусіли спростовувати, що ніхто з них не дістав заплати, тому і не було мови, як це поширювано сплетні, про заплату одному, чи другому по 15 тисяч долярів. Про цю акцію я інформував УККА від початку. Про цю акцію знав УККА. Я телефонував до проф. Добрянського, але його не міг зловити на телефоні. Я навіть хотів з ним зустрінутися у Вашингтоні, щоб обговорити спеціяльні акції із спеціяльними людьми. Бо ми хотіли сконцентруватися на спеціяльні визначені особи, а не стріляти у повітря, а в цьому міг нам допомогти проф. Добрянський, бо він має контакти. Але, на жаль, він не міг зустрінутися з нами. Щойно день перед нашою акцією у Вашингтоні, коли були наради — зустріч у Стейт Департаменті, ми зустрілися з проф. Добрянським. Тоді я з ним там говорив і я просив його, щоб він прийшов на нашу зустріч. Ми хотіли всіх мати, бо ми боялися, що будемо мати мало людей. Друга причина, чому ми його просили, це те, що ми хотіли, щоб він там зустрівся із сенаторами і мав там нагоду говорити про нашу справу, а спеціяльно про справу нищення в Україні наших церков, бо професор вів спеціяльну акцію саме в цій справі. Він обіцяв, що може прийде, але не був певний, чи прийде, і, на жаль, не прийшов. УККА відносно цієї акції не може нарікати. Ми спочатку не казали нікому, ані теж УККА, яку ми суму призначили на цю акцію, бо це була справа Екзекутиви УНСоюзу. Отже, ми не говорили про фінансову сторінку цієї акції. Виглядало, що ця акція була республіканською. Але справді це була українська акція в обороні постанов Гельсінкської Угоди. Сен. Дол цілий час працював, як член комісії для справ безпеки і співпраці в Европі. Він відразу був нашими справами зацікавлений та хотів дістати від нас більше інформацій про ці справи, бо це мало допомогти йому в Београді. Він був дуже мало поінформований про етнічні справи. Він хотів дізнатися точнійше, які в нас проблеми, скільки в нас людей, та подібні справи. Ця акція, що її ми робили, ішла йому на руку, тому він радо привітав нашу пропозицію влаштувати цю зустріч, на якій ми заплатили за прийняття, а він був господарем. Він вислав був листи до всіх сенаторів із запрошенням на цю зустріч, як господар цієї зустрічі — прийняття. Це не була якась партійна акція, але загальна справа, пов'язана із конференцією в Београді.

Заступниця головного предсідника Марія Душник на цьому закрила цю сьому пополудневу сесію нарад, заповівши, що вечором відбудеться бенкет для учасників нарад та запрошених гостей, а завтра відбудеться чергова сесія, починаючи від години 9-ої рано.

П'ятниця, 28-го травня, 1977 року
Восьма (рання) сесія.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Пані і панове. Вчора ми закінчили 14-ту точку наших нарад. Заки перейдемо до 15-ої точки, ми мусимо повернутися ще раз до точки 6-ої, а це до „Звітів Комісій", якої ми не закінчили, бо в той час Статутова Комісія ще не була готова звітувати. Отже тепер на черзі є 6-та точка і я попрошу пана Флиса, як голову цієї Комісії, до звіту.

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Статутова Комісія, до якої входили: д-р Іван Флис, д-р Ярослав Падох, мгр Іван Геврик, д-р Анна Чопик, д-р Богдан Футей і проф. Тарас Шмагала виробила концепцію змін статуту, які нормували б працю Виборчої Комісії на Конвенції та самих виборів членів Головного Уряду УНС. Ми перечитаємо в англійській і українській мовах і, якщо ви одобрите, чи зміните, тоді наша Комісія вирішить, що належить до змін статуту, а що до Правильника Виборчої Комісії, який ми будемо мусіти опрацювати. Я попрошу пана д-ра Падоха і ми оба, — я в англійській мові, а д-р Падох в українській мові, точка за точкою перечитаємо наші пропозиції.

По прочитанні пропозицій відбулася дискусія, в якій забрали голос: д-р Ярослав Падох, Андрій Джула, д-р Богдан Гнатюк, д-р Іван Скальчук, Іван Іванчук, інж. Мирослав Кальба, Володимир Сохан, Євген Репета, д-р Богдан Футей, мгр. Іван Винник, мгр. Іван Геврик, д-р Анна Чопик та інж. Анатолій Дорошенко. Дискутанти порушували такі справи: в основному вони погоджувалися, що така зміна є потрібна; але запитували, коли і якій точці програми Конвенції вона буде прийнята, та, що буде, як Конвенція не погодиться на ці зміни, і чим керувалася Комісія, коли пропонує такі зміни.

Заступник головного предсідника д-р Іван Флис: Перше — чим керувалася Комісія, що пропонує такі зміни? Це конечністю, щоби не повторилися події, які мали місце на останній Конвенції. Якщо ці пропозиції будуть одобрені Головним Урядом, Статутова Комісія ще ці зміни опрацює і виробить правильник Виборчої Комісії і все це передасть конвенційній Статутовій Комісії, яка буде працювати над змінами статуту перед Конвенцією. Цю Комісію покличе Екзекутива. Якщо ця Комісія прийме наші пропозиції, тоді вона поставить їх Конвенції на одобрення. Це мусить статися на початку Конвенції, ще перед вибором Президії Конвенції та комісій. Інші точки змін статуту будуть дискутуватися в тому часі, який є передбачений програмою Конвенції. Якщо б ця пропозиція не перейшла, тоді треба мати якусь альтернативу. Це все залежатиме від делегатів. Наша Комісія працюватиме до Конвенції і, якщо наплинуть якісь пропозиції змін статуту, то вона їх опрацює і передасть Статутовій Комісії, яку покличе Екзекутива. Вкінці Комісія пропонує Екзекутиві, чи Контрольній Комісії, ще перед Конвенцією піднайти парляментариста і двох перекладачів. Парляментарист мусить добре розумітися на правилах „робертс рулс", а перекладачі мусять добре знати українську і англійську мови, бо чим раз більше приїжджає делегатів, які не розуміють добре одної, або другої мови. Парляментарист, або перекладачі не мусять бути членами УНСоюзу, та, якщо цього потрібно, треба буде їм за цю роботу заплатити. Цього не може робити предсідник Конвенції, бо він на це не має часу, так як теж інші члени Президії Конвенції.

У висліді обговорення одобрено наступні пропозиції змін статуту та правильника виборів:

AMENDMENT OF UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION BY-LAWS

As they pertain to Elections Committee

By-laws pertaining to Elections Committee have to be amended at commencement of convention prior to election of the Elections Committee so that the convention will be conducted in accordance with the new rules and regulations proposed herein. The following motion should be made by the By-Laws Committee: "The By-Laws Committee moves to amend the by-laws of the Ukrainian National Association insofar as same refer to the Elections Committee, and that the Elections Committee shall be nominated, elected and shall conduct itself in accordance with the rules and Regulations Pertaining to Elections Committee of the Ukrainian National Association, as same was prepared by the Special Committee appointed for that purpose by the Supreme Assembly of the Ukrainian National Association, and as same may be amended by this convention."

RULES AND REGULATIONS PERTAINING TO ELECTIONS COMMITTEE OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.

THE NEW PROCEDURES FOR THE ELECTION OF ELECTIONS COMMITTEE

Nominations for Elections Committee:

1. Members of the Supreme Assembly shall place no nomination before the convention.

2. Convention Chairman is to accept one nomination per delegate — the persons called upon to nominate should represent a fair sampling of all of the branches of the UNA. The Convention Chairman should, therefore, choose nominations from various parts of the hall since branches are seated numerically.

3. No nominating lists shall be accepted from anyone.

4. After nominations are concluded, the Verification Committee is to hand out ballots to delegates, supervise propriety of voting, and make the count of ballots.

5. The Verification Committee will certify to the Convention Chairman in writing that its count of votes has been double checked by members of said committee, that any discrepancies have been reconciled, and announce the names of those elected to the Elections Committee.

6. The 14 delegates receiving the largest number of votes shall be considered members of the Elections Committee and the following 3 delegates receiving the most votes shall be considered alternates.

7. The delegate receiving the most votes shall be chairman of the Elections Committee and the delegate receiving next to the most votes shall be secretary of the Committee.

8. The Elections Committee is to be composed of 14 members who shall be divided by the chairman into groups A, B, C and D, each group being composed of three (3) members, plus chairman and secretary.

9. The three delegates elected as alternates to the Elections Committee shall be sworn in together with the 14 regular members of the committee by the chairman but the alternates shall assume no active part in the work of the Elections Committee until called forth by the Chairman of the Elections Committee upon disqualification, resignation or disability of an elected member of the Elections Committee.

10. The chairman and secretary shall take no part in actual counting of votes.

11. The secretary is to keep detailed minutes of all proceedings had by the committee and a tally of all counts of votes reported to him.

12. The Chairman should generally oversee all operations of the Elections Committee to see that all rules and regulations are being complied with.

13. Delegates elected to this committee may not be nominated as candidates for any supreme office.

GENERAL RULES OF CONDUCT FOR MEMBERS OF THE ELECTIONS COMMITTEE

14. No pens are to be brought into the Elections Committee room during any counting. The Chairman should collect all pens from members prior to the members entering the room for counting. A declaration should be received by the Chairman from each and every member of the Elections Committee individually, that he or she does not have an ink pen in his or her possession.

15. Before taking on duties, members of the Elections Committee should be sworn in by the chairman to abide by these rules and to act properly in all matters coming before the committee "So Help Me God." The chairman should also make such an affirmation. All members should also be sworn to secrecy as to results of elections until reports are rendered by the chairman of the Elections Committee on the convention floor.

16. The Elections Committee will see to the printing of all ballots in the Ukrainian and English languages and to carry out any directive received from the Convention Presidium.

PRIMARY ELECTIONS PROCEDURE TO BE FOLLOWED BY THE ELECTIONS COMMITTEE

17. The Chairman of the Elections Committee shall instruct groups A, B, C and D as to manner of handing out and controlling ballots.

18. Ballots are to be divided into four (4) substantially equal parts. One part to be in hands of group A, next part with group B, etc.

19. After voting each group is to collect ballots deposited with said group by delegates of branches assigned to said group and keep same under its exclusive control.

20. The Committee in its entirety shall return to the Elections Committee room for the purpose of making counts. Each group shall count the ballots collected by said group and a report of its count is to be rendered to the chairman and secretary in writing, signed by the members of said group.

21. The Chairman then instructs group A and B, etc. to exchange ballots counted so that group B will verify the count of group A, and group A will verify the count of the ballots first counted by group B. Groups C and D to do same.

22. Each group shall make a count of the ballots entrusted to it and will then render a report of the second count in writing to the chairman and to the secretary.

23. The secreary is to compare the results of first and second counts and report to the chairman any discrepancies between first and second counts.

24. The chairman, in the event of discrepancies, is to order another group, which has not yet counted the subject ballots, to make a third count and render its report as aforesaid. A fourth count may be ordered if discrepancies are not resolved by the third count. Such counts must be repeated until discrepancies are resolved.

25. The secretary shall then certify to the chairman the results of the balloting in writing. The chairman then reports to the convention the results of such balloting at the request of the Convention Chairman.

26. In addition to stating the results of the balloting, the chairman will also render a report on all discrepancies originally encountered, how they were resolved and certify to the convention that all rules and regulations pertaining to the Elections Committee were strictly adhered to by all members of the Elections Committee.

FINAL ELECTIONS PROCEDURE TO BE FOLLOWED

27. Balloting to take place with aid of Election Balloting Machines, preferably four. Each machine shall list the candidates for the Supreme Executive Committee on the top row, the candidates for Supreme Auditors on the second row, and the candidates for the Supreme Advisors on the subsequent rows.

28. The Elections Committee shall print cards which shall be given to delegates and which would be signed by the delegates and handed to the Elections Committee as a delegate enters a voting machine.

29. The Elections Committee shall make proper listing of candidates and is to see to it that all names are properly listed in the ballot machines in the Ukrainian and English languages in the order of number of votes received in the primary election. In the event of restricted space allocated for such purpose, such listing shall be in the English language only.

30. The Convention Chairman with aid of the Chairman of the Elections Committee should thoroughly explain the election procedures to be followed in both languages and to order voting instruction sessions if deemed necessary.

31. The Convention Chairman is obligated to turn to the convention delegates and ask if there are any further questions, and if there be none, only then shall elections commence.

32. Any irregularities or violation of the procedures set forth herein will entitle the Convention Chairman to the right of suspension of any participating delegate from taking any further part in the election process after such irregularity is presented to delegates for approval by a majority vote.

33. At the beginning and at the conclusion of voting, Group A will take a reading of machine A, Group B of machine B, Group C of machine C and Group D of machine D. A written report of the findings, including the total number of delegates entering a given machine, is to be rendered to the chairman and to the secretary by each group.

34. The chairman will then order Group B to take a reading of machine A, Group A of machine B, Group C of machine D and Group D of machine C. A written report of readings is to be rendered to the chairman and to the secretary.

35. In lieu of taking a reading of each machine prior to voting and at the conclusion of voting a aforesaid, a print-off of each machine taken at such times, if available, may be used.

36. The secretary is to compare the two reports rendered on the reading of each machine and note any discrepancies. In the event of discrepancies between 1st and 2nd readings, the chairman may order a 3rd and 4th reading by the remaining groups until discrepancies are resolved.

37. Members of the Elections Committee should not at any point discuss their count with members of other groups until after conclusion of all reports on the convention floor.

38. The Chairman of the Elections Committee shall render a report of the results of the elections to the delegates and also certify that the Elections Committee complied with all rules and regulations pertaining to operation of the Elections Committee.

39. All ballots as well as all reports and records are to be deposited with the Convention Chairman. Same are to be sealed by him in the presence of the chairman and secretary of the Elections Committee and the members of the Convention Presidium, who shall all sign their names upon the seals in such a manner that any unsealing of said ballots will be revealed. The Convention Chairman is to hold said sealed ballots until conclusion of the convention, at which time, he shall hand same over to the Supreme Recording Secretary for safekeeping in the Main Office vaults.

40. Any of the aforesaid rules and regulations may be modified or amended by the convention if proven unworkable or difficult to adhere to upon motion made by the C hairman of the Elections Committee, duly seconded, and accepted by the convention by a ⅔ vote.

Почесний член Головного Уряду д-р Ярослав Падох відчитав провізоричний переклад цих пропозицій на українську мову та обіцяв його опісля докладніше опрацювати і виправити мовно.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Дуже дякую Вам, пане Флис. Ми закінчили шосту точку нашої програми і тепер переходимо до наступної точки, а саме до точки „29-та Конвенція УНСоюзу". Я попрошу головного радного Андрія Джулу поінформувати нас про підготовку до 29-ої Конвенції, яка відбудеться в травні 1978-го року в Піттсбурґу.

15. 29-та КОНВЕНЦІЯ УНСОЮЗУ

Головний радний Андрій Джула: Після попереднього річного засідання, коли ми вирішили, що чергова Конвенція відбудеться в Піттсбурґу, я нав'язав контакти з трьома готелями в Піттсбурґу: „Гаят Гавз", „Розвелт Готел" та „Гілтон". Тоді ми з головним предсідником Иосипом Лисогором та головою Конвенційної Комісії відвідали ці три готелі та з ними докладно запізналися, у висліді чого ми зробили рішення. Я думаю, що ми вибрали найкращий готель „Гілтон". Цей готел є вдолині міста, недалеко Піттсбурґського Міжнародного Летовища, куди прилітають літаки лінії „Аллеґені". Готель цей має багато місця для паркування авт. Від готелю можна зайти за 5' чи за 10 хвилин пішком до великого торговельного центрум з різними крамницями. В готелі все буде близько одне коло другого. Заля для наших засідань є внизу зараз таки поруч вестибюлю із гарними бальконами, а заля для бенкету є на другому поверсі. Я вірю, що всі ви будете вдоволені з приміщень цього готелю, із заль на засідання та для комісій, із залі на бенкет та з кімнат, в яких будете мешкати. Останній раз ми мали Конвенцію УНСоюзу в Піттсбурґу ще 32 роки тому.

Ми пильно працювали у виборчій кампанії в нашій околиці, у західній Пенсильвенії і причинились багато до перемоги у виборах сенатора Джона Гайнца. Негайно після його перемоги ми привітали його з вибором та запросили взяти участь в нашій Конвенції. Вірю, що він на нашу Конвенцію прибуде.

Перед виїздом на ці наші наради я розмовляв із менаджером готелю „Гілтон" і він запевнив мене, що подбають для нас про все, що буде нам потрібно для переведення Конвенції. Ми будемо потребувати виборчих машин і їх можна буде дістати — позичити в „Бівер Кавнті". Ціни на кімнати такі: для кімнат — одинок ціни 32, 34, 36 і більше долярів, а за кімнати для двох осіб — 40, 42, 44 і більше долярів. Нас запевнили в готелі, що ці ціни з 1977 року будуть зобов'язувати для наших делеґатів на Конвенцію у 1978--му році. З теперішньою інфляцією буде для нас корисним задержати ці ціни з 1977-го року. Ми ще певно будемо потребувати і дістанемо залю на концерт в неділю. Ми напевно будемо мати досить місця в цьому готелі так для делеґатів, як і різних заль на наші наради, „кокуси" і тим подібне.

Почесний член головного уряду інж. Степан Куропась: Ми знаємо, що за паркування треба буде окремо платити і то дорого, коли б ми платили ціни без знижок за 24 години на добу. Тому треба з готелем порозумітися про знижкові ціни.

Головний радний Андрій Джула: Добре, що Ви це піднесли. Я попробую з готелем договоритися про знижкові ціни за паркування авт наших делеґатів.

Головний радний проф. Тарас Шмаґала: Добре було б зробити так, як це ми робили в других містах, де відбувалися наші Конвенції, а саме подбати про інформації про приміщення та ціни в інших сусідних, по можности дешевших готелях.

Головний радний Андрій Джула: Я певний, що можна буде дістати також приміщення — кімнати в готелі, якого тепер ремонтують, в „Гаят Гавз" і там ціни можуть бути нижчі.

Головний контролер д-р Іван Скальчук: Мене цікавить одна справа. Які імпрези мають відбуватися під час Конвенції? Чи Екзекутива застановилася над тим, чи ми обмежуємося на Конвенції лише до бенкету з мистецькою програмою, чи може будуть влаштовані якісь інші імпрези? Чи Екзекутива думає Конвенцію використати теж для відзначення 85-ліття „Свободи"? Якщо так, то раджу, щоби не повторити дуже прикрого досвіду в Філядельфії, який ми мали три роки тому. Ми імпрезу влаштували були в тому самому готелі, де відбувалася Конвенція. І, вона, замість принести нам якийсь моральний кредит, нас здискредитувала, бо заля, яку ми мали в Маріот готелі, на таку імпрезу не надавалася. За таку саму ціну коло 1,500 долярів можна було винайняти у Філядельфії якусь авдиторію, в якій можна б було зробити цю імпрезу і публика була би вийшла задоволеною. Так ми втратили певний кредит за цю імпрезу, але ми не хотіли тягнути делеґатів з готелю яких 10-15 миль до якоїнебудь авдиторії у Філядельфії. Яка ситуація є в Піттсбурґу? І моє питання є: чи ми плянуємо якунебудь імпрезу, поза бенкетом і мистецькою програмою на бенкеті? Якщо так, то де ця імпреза буде відбуватися? Бо я вважаю, що в готелевих залях цього робити не можна. Дякую.

Головний радний інж. Анатолій Дорошенко: Якщо я не помиляюся, то був тут внесок Культурної Комісії, щоби з нагоди Конвенції вшанувати 85-ліття „Свободи" якоюсь імпрезою. І я думаю, що ми це повинні зробити.

Головний радний Андрій Джула: Ми ваші завваги відносно залі візьмемо до уваги і цю справу перевіримо.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Дуже дякую, пане Джула. Перед тим, як перейдемо до слідуючої точки нашої програми, я хочу привітати на наших нарадах голову „Смолоскипу" інж. Осипа Зінкевича, який саме прийшов тепер в товаристві головного редактора Драгана.

Головний редактор Антін Драган: Пані і панове. Як вам відомо, старанням, чи за допомогою УНСоюзу були надруковані в двох мовах меморандум і декларація київської української громадської групи сприяння і виконання Гельсінкських Договорів. Це в нас було надруковане і різіслане канцелярією УККА в Ню Йорку. Таких три тисячі примірників в англійській мові ми передали на конвенцію юнії автомобільних робітників в Каліфорнії. Та брошура викликала сподівану реакцію. Сьогодні ми довідуємося, що наспіли неймовірні документи з України. І між нами є голова Української Пресової Служби „Смолоскип", який весь час постачає (в який спосіб, це його діло) одержані матеріяли і архівально їх використовує. Інж. Осип Зінкевич скаже вам про те, що з України наспіло. Прошу, пане Зінкевич.

Інж. Осип Зінкевич: Пане предсіднику, пані і панове. Я хочу щиро подякувати за нагоду тут виступити і поінформувати вас про видання „Смолоскипу" і Гельсінкського Комітету у Вашингтоні нових і надзвичайних документів з України, які я маю з собою... Документи ці (а між ними є документи таких самих комітетів з інших національностей), говорять, що хочуть від нас наші брати і сестри з України, які наші завдання тут, тощо. І в кінці я дозволю собі скористати з цієї нагоди, будучи перед вами, щоби з вдячністю відзначити головного предсідника УНСоюзу за його допомогу в обороні українських політичних в'язнів, зокрема за ініціятиву, з якою він вийшов, влаштувати український тиждень у Вашинґтоні. З цієї нагоди дозволю собі передати йому найновіше видання „Сомолоскипу" — це є ілюстрований альбом політичної і мистецької творчости українських жінок — політичних в'язнів...

Головний предсідник Иосип Лисогір: Дякую дуже. Я приймаю і передаю до нашого музею.

Крім того інж. Зінкевич передав такі самі альбоми головному касирові пані Уляні Дячук за допомогу родинам політичних в'язнів та редакторові Драганові, який справі оборони національних і людських прав в Україні і в цілому світі присвячує дуже багато часу та праці.

Головний редактор Антін Драган: Я очевидно приймаю це в імені редакції і дякую. Пані і панове. Ці матеріяли будуть вимагати дальшого розгляду і, безсумнівно, їх популяризування так, як було з цією декларацією, бо ці нові матеріяли, є напевно історичного значення. Я мав би в цій справі резолюцію, яку я вам прочитаю.

На внесок мгра Івана Винника, якого підтримав д-р Богдан Гнатюк, рішено включити цю резолюцію до загальних резолюцій Головного Уряду.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Дуже дякую, пане Зінкевич. Під час обіду Ви нам ці матеріяли покажете. А тепер переходимо до наступної точки нашої програми, а це „Справа сеньйорів УНСоюзу". Хто ці справи буде реферувати?

16. СПРАВА СЕНЬЙОРІВ УНСОЮЗУ

Почесний член Головного Уряду інж. Степан Куропась: Я думаю, що ми вже так багато про сеньйорів говорили, що нема вже більше про що говорити.

Головний предсідник Иосип Лисогір: Якщо нема жодних справ, то я вам можу зреферувати про те, що ми зробили і що робимо в справі будови домів для сеньйорів УНСоюзу. Є два проєкти, які ми подали до Вашинґтону, — один для Керґонксону (Союзівки) (а другий для Парми. Є т.зв. програма „202" — програма для старших і непрацездатних громадян. Ця програма передбачує назначення фондів для проєктів і перше що ми мусимо зробити, це подати аплікації до федерального уряду. До цього ми заанґажували нашого адвоката пана Дармопрая з Філядельфії, який є спеціялістом в тих справах, а крім цього ми є в контакті з бувшим директором „ГУД-у". Вони обоє вже виробили такі проєкти для двох інших організацій. Я вже в цій справі їздив два рази до Вашинґтону і мав стрічі з деякими людьми в Конґресі і в Сенаті. Там я довідався, що таких аплікацій, як наші, є між 2 до 3 тисячі, а уряд зможе дати фонди на не більше, як 200-250, а це значить, що одно прохання на десять буде позитивно полагоджене. Ми сподіємося, що ми таку допомогу дістанемо, бо ми поперше є неприбутковою організацією, а крім того ми є організацією, яка має досвід у завідуванні будинками, а спеціяльно будинками, де живуть старші люди. В деякій мірі ми маємо добрі кваліфікації через те, що ми маємо „Союзівку" і провадимо дім для старших, маємо будинок в Джерзі Ситі, де живе також багато старших людей, а крім того маємо досвід в реальностевих справах, бо, на жаль, ми були змушені перебрати деякі будинки і за них ми мусіли відповідати. Ми маємо фонди, бо ми є фінансово стабільною організацією, яка може навіть вести таку програму своїми власними силами для добра наших людей. То не значить, що ми перебираємо якісь канцелярійні справи, то значить, що ми як інституція маємо всі можливости, людей, гроші, досвід і т.д., щоби серйозно запровадити і провадити таким проєктом. На цій підставі наші атути є досить сильні. Як воно піде, ми

ще не знаємо, але ми будемо дальше робити наші старання і просимо вас, якщо ви маєте якісь контакти, чи то в Конґресі, чи Сенаті, чи в мешканевому департаменті в Вашинґтоні, щоби ви написали до них і просили підтримати наші прохання. Ми думаємо, що найдальше до 70 днів будемо знати, чи наш проєкт для Керґонксону на 4 мільйони і 900 тисяч дол., і на 140 помешкань є одобрений. Як гроші будуть призначені, то тоді ми візьмемося до вироблення плянів і самої будови. Як все піде добре, то за 6-7 місяців ми зможемо почату будову, а за 14-15 місяців наші люди могли б вже в цьому домі замешкати. Подібна ситуація булаби на Пармі. Чи має хтось якісь запити до цієї спарви? Якщо нема, то ми переходимо до 17-ої точки наших нарад, а це „Внески і ухвали". Я попрошу п. редактора Драгана, щоби зреферував справу резолюцій.

17. Внески та ухвали:

Головний редактор Антін Драган прочитав проєкт наступних стверджень Головного Уряду УНСоюзу, які на пропозицію головного секретаря Володимира Сохана і головного касира пані Уляни Дячук прийнято одноголосно.

ЗАГАЛЬНІ СТВЕРДЖЕННЯ І ПОСТАНОВИ

Ми Головний Уряд Українського Народного Союзу, найстаршої української установи у Вільному Світі, зібрані на своїх останніх перед 29-ою Конвенцією річних нарадах на нашій виховно-відпочинковій оселі Союзівка в тижні від 23-го травня 1977 року, стверджуємо і постановляємо:

I

1. З найбільшою тривогою та найрішучішим протестом стверджуємо, що Україна наша батьківщина чи батьківщина наших предків, була і є сьогодні предметом суцільного поневолення, безпощадної експлуатації та жорстокого винищування комуно-московським імперіялістичним окупантом, який продовжує свій нищівний похід проти українського народу та його вікових надбань, зокрема проти української національної духовости та її творців і виразників з кінцевою метою „злиття націй", себто повної русифікації.

Висловлюємо наш найбільший подив і нашу гордість з постави нашого поневоленого, але справді нескореного українського народу, який не зважаючи на всі жорстокі і найбільш рафіновані заходи, шикани, переслідування, арешти і засуди з боку ворога — окупанта не тільки не піддається ворожому наступові, але з безприкладним героїзмом цьому ворожому наступові протиставиться, викликаючи подив серед усіх волелюбних народів і людей світу. Наш подив і пошану та вдячність висловлюємо всім тим численним українським одержимим-дисидентам, які навіть в обличчі смертельної загрози для них і їх родин сміливо стають одверто на прю з могутнім ворогом-окупантом та підносять свій голос в обороні людських і національних прав та волелюбних ідеалів українського народу, що є співзвучні з вселюдськими правами й ідеалами;

2. Вітаємо та всеціло піддержуємо рішення нашого уряду під проводом президента Джіммі Картера проголосити оборону людських прав невід'ємною частиною американської закордонної політики, як і вітаємо та піддержуємо всі заходи і виступи уряду Канади під проводом прем'єра П'єра Трудо в обороні людських прав;

3. Всеціло піддержуємо наші світову та крайові надбудови, Світовий Конгрес Вільних Українців, Український Конгресовий Комітет Америки та Комітет Українців Канади, як і всі наші крайові установи в ЗСА і Канаді. Зокрема вітаємо наші Церкви та їх Ієрархів з Первоієрархами Помісної Української Католицької Церкви Блаженнішим Патріярхом Йосифом, Митрополитом Української Автокефальної Православної Церкви Блаженнішим Мстиславом та Проводами Українських Євангельсько-Баптистських Церков.

Ми зокрема вітаємо та піддержуємо всі заходи наших світової і крайових надбудов, СКВУ, УККА і КУК, як також спеціяльних українських комітетів в обороні людських прав та українських дисидентів і політичних в'язнів, та зокрема ведену тепер з ініціятиви СКВУ акцію оборони Віри і Церков в Україні. Закликаємо всіх наших членів в ЗСА і Канаді включитися у ведені в цій обороні заходи, всеціло їх морально і матеріяльно піддержувати. В рямках цієї підтримки була запляновано і з повним успіхом проведена спеціяльна акція УНСоюзу у Вашінґтоні в тижні перед цими річними нарадами Головного Уряду УНС;

4. З уваги на те, що головним прицілом нищівного походу ворога-окупанта проти українського народу є українська духовість-культура, закликаємо все наше членство приділювати спеціяльну увагу та давати максимальну підтримку всім заходам і починам для збереження і розвитку нашої української мови, української культури та укаріїнської ідентичности в наших країнах — ЗСА і Канаді.

5. Головний Уряд Українського Народного Союзу, вислухавши інформацій голови УІС „Смолоскип" п. Осипа Зінкевича та наочно познайомившись з тількищо одержаними з України матеріялами про стан справи людських і національних прав в Україні та їх порушування окупациним комуно-московським режимом з одного боку, а їх героїчну оборону з боку українських борців за волю і людські права, уповноважує Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу поробити всі потрібні заходи в допомозі публікації та поши ення — популяризації цих історичних документів.

Головний Уряд УНС висловлює з вдячністю п. Осипові Зінкевичеві за передані ним інформації про справи, які завжди найбільше цікавили та лежали на серці всім членам УНСоюзу та його проводу.

II.

Український Народний Союз своєю поставою і активністю протягом уже 83-річного існування здобув собі горду назву Батька-Союзу та Української Заморської Твердині. Ми можемо і повинні не тільки виправдати, але й скріпити та поширити цю історичну місію УНСоюзу, зокрема, тепер у зв'язку з тією смертельною загрозою, яка нависла над Україною. Першою і головною передумовою такого розвитку є збільшення кількости членів УНСоюзу. Синтеза особистих та громадських і національних користей з членства в УНСоюзі, цьому Союзі ідей праці та інтересів, є гордість всіх членів УНСоюзу та повинна бути найбільшою заохотою стати його членами для всіх тих, що ними ще не є. З тих мотивів організаційна праця і кожночасна членська кампанія УНСоюзу є рівночасно великою і благородною місією, до участи в якій закликаємо все наше членство, зокрема в цьому передконвенційному році;

Головний предсідник Йосип Лисогір подав наступну резолюцію в справі побудови дому для старших членів УНСоюзу на Союзівці. Цю пропозицію піддержав головний радний Іван Одежинський і її прийнято одноголосно.

РЕЗОЛЮЦІЯ

Тому, що з кожним роком зростає популярність Союзівки і чим раз більше членів УНСоюзу не мають змоги дістати приміщення на Союзівці в часі літнього сезону та більших „вікендів" впродовж року, і

Тому, що Союзівка за останні 25 років стала відомим у цілій країні центром товариської, культурної, освітньої, розвагової та іншої активности для добра всього членства УНСоюзу і цілої української громади, включно із вдержуванням постійного приміщення для старших віком громадян,

Тому, оцим схвалюємо уповноважити Головний Екзекутивний Комітет, щоб він підготовив пляни та специфікації для побудови на Союзівці додаткових приміщень і предложив ці пляни делегатам 29-ої Конвенції УНСоюзу.

Йосип Лисогір
головний предсідник

Головний касир Уляна Дячук: Шановні пані і панове. Я звертаюся до вас в одній справі, не в суто союзовій, але все ж таки нам всім дорогій. Як знаєте, рік тому помер наш довголітній редактор Богдан Кравців, який також був заступником редактора Енциклопедії Українознавства. Недавно створилася Кураторія для видання його творів і ми збираємо передплату на видання трьох томів його творів, як поезій, так і наукових та літературнознавчих праць, перекладів. В передплаті це буде коштувати тільки 25 долярів. Якби хтось хотів собі це замовити, я дуже радо прийму замовлення.

Головний контролер д-р Богдан Гнатюк: Я використовую цей момент і за вашою згодою, я дозволю собі, не як головний контролер, але як голова Головної Управи ОДВУ, запрсити вас всіх — членів Екзекутиви, членів Контрольної Комісії і всіх вас головних радних, на відкриття погруддя Ольжича на оселі ОДВУ в Лігайтоні, яке відбудеться 3-го липня ц.р. святкуваннями, торжественними Богослужбами з участю Владик Української Католицької і Української Православної Церков та з відповідною програмою пополудні. Ми вас всіх щиросердечно вітатимемо на цих святкуваннях.

Голова Контрольної Комісії мґр Іван Геврик: Я маю тільки рекомендацію, а не резолюцію, яку я вам відчитаю. Внесок мґра Геврика піддержала д-р Анна Чопик і його прийнято голосуванням, в якому двох здержалося.

Рекомендації

1. Поповнити відповідними силами особовий склад Рекордового Відділу Головної Канцелярії, щоб таким чином відтяжити головного секретаря, перевантаженого протоколами, листуванням та численними іншими обов'язками.

2. Привітати та відзначити відкриття Канадської Канцелярії вістками та знимками, поміщеними у „Свободі", щоб поінформувати про цю знаменну подію членство УНСоюзу в Канаді.

3. Розглянути можливість підвищення винагороди за збірку вкладок секретарям Відділів, які є основою забезпеченевої та братської діяльности Українського Народного Союзу.

4. Розглянути можливість підвищити дивіденди УНСоюзу з огляду на постійну інфляцію та для поборювання конкуренції других забезпеченевих установ.

5. Робити дальші старання для об'єднання українських братських союзів. УНСоюз, як найбільша та найстарша братська установа повинна держати ініціятиву у цій акції.

Іван Геврик
голова Головної
Контрольної Комісії

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дякую, пане Геврик. А тепер я попрошу до слова пана д-ра Падоха.

Почесний член Головного Уряду д-р Ярослав Падох: По нашій довголітній традиції я хотів би передати привіт найстаршій українській організації в ЗСА, Українському Народному Союзові, від найстаршої старокрайової організації Наукового Товариства ім. Шевченка. Я хочу передати привіт для вас всіх, пані і панове, і зложити подяку за дотеперішню велику співпрацю. Адже Енциклопедія Українознавства це спільна праця НТШ з УНСоюзом. І коли я тому кілька днів згадував, що в пластовому журналі говорилося, що це є наш духовий хмаросяг, то я сподіюся, що таких хмаросягів ми ще будемо мати більше. НТШ підготовляє англомовну гаслову Енциклопедію Українознавства в чотирьох великих томах і звернулося до УНСоюзу за співпрацею. Це принесло б честь цій співпраці і історичну честь обом установам. Я дякую за співпрацю, дякую навіть за цей даток, що був схвалений для НТШ на цих нарадах і запевняю, що американське НТШ і сарсельське НТШ готове до дальшої дружньої співпраці.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дякую, пане докторе Падох. А тепер я попрошу до слова пана д-ра Петра Гоя.

Д-р Петро Гой: Я в імені Фундації Українського Вільного Університету хочу подякувати вам всім, а зокрема Президії УНСоюзу, за доцьогочасну піддержку та рівночасно проситиму і в майбутньому допомоги та піддержки УВУ. Я рівнож хочу сказати, що минулого „вікенду" ми були в Канаді, де також до певної міри нав'язали зв'язки з українськими науковими установами, чи їх затіснили. Зараз перед УВУ відкриваються нові горизонти праці і співпраці з іншими університетами та науковими установами у вільному світі. Зробити це і виконати ці завдання можна лише тоді, коли будуть на це потрібні фонди, бо сам УВУ фінансових засобів не має. Для цього є потрібна тісна співпраця з іншими науковими установами та з широкими кругами українського громадянства у вільному світі. Я ще раз дякую за доцьогочасну вашу піддержку і вірю, що і в майбутньому і УВУ, і Фундація, напевно оправдають ваші сподівання. Дякую.

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дуже дякую, пане докторе. А тепер попрошу до слова пана Гавриша.

Головний організатор Степан Гавриш: Дуже дякую, пане предсіднику. Пані і панове. Перед останніми нарадами я писав до вас, просив вас, щоби ви привезли з собою на ці наради аплікації нових членів. Я обіцяв, що при кінці нарад я проголошу, хто і скільки привіз аплікацій. І я це роблю для рекорду. І так: пан Одежинський привіз 14, пані Гарас 10, пані Мороз 6, пані Чучман 6, пан Джула 5, пан Кальба 4, пан Геврик 2, пан Дорошенко 1, пані Душник 1. Разом 49 нових аплікацій. Ці аплікації я вже передав головному секретареві пану Соханові. Крім цього повідомляю, що вчера на нашому бенкеті ми вильосували 15 спеціяльних грошевих нагород на суму 3,400 долярів.

А тепер останнє до вас прохання. Так, як минулими роками, я до вас апелював, так і цього року спеціяльно до вас апелюю. Ми є в передконвенційному році і я маю до вас такі прохання:

1. Допоможіть нам підшукати обласних і постійних організаторів. Ви маєте кращий контакт з людьми на місцях, де ви проживаєте, як я з канцелярії. Якщо когось підшукаєте, будь ласка, подзвоніть до мене, скеруйте цих кандидатів до нас, а ми будемо з ними говорити.

2. Пишіть, пані і панове, до „Трибуни УНСоюзу". Я вас в минулому році просив, я вас прошу зараз: пишіть дописи з ваших місцевостей, а ми маємо дуже багато матеріялів, які можна використати. Тоді „Трибуна УНСоюзу" буде і на поземі, а також зможе появлятися кожного місяця, а навіть два рази в місяць, якщо буде подостатком в нас матеріялів.

3. Ми прийняли вчора ухвалу Організаційної Комісії, щоб кожний з нас до кінця року придбав принаймеше 10 членів. Я апелюю до вас, зробіть це, якщо ви досі ще цього не зробили. За рік ми будемо на Конвенції. Будемо сидіти на горі і дивитися на наших делеґатів, а вони можуть нас питати, що ми зробили. Тому я апелюю до вас: будьмо прикладом для наших секретарів. Навіть, якщо ми не кандидуємо, ми маємо можність так вплинути на них. Я буду дальше писати до вас листи, бо без вашої помочі, пані і панове, ми не придбаємо п'яти тисяч нових членів. Це ми можемо зробити, якщо ми будемо одним „тімом". Дякую вам і до побачення на Конвенції.

18. ЗАКРИТТЯ НАРАД РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ

Головний предсідник Йосип Лисогір: Дякую Вам, пане Гавриш. Пані і панове! Ми наближаємося до кінця наших нарад. Ми почали наші наради молитвою, а закінчимо їх співом українського гимну. Але ще перед формальним внеском на закриття наших нарад я хотів би підкреслити те, що сказав пан Гавриш. Його останнє слово, яке він сказав, це було слово „тім" і в цьому слові лежить вся суть нашої справи. Ми були тут на цих нарадах цілий тиждень і були тут різні моменти: були непорозуміння, були тут і гострі виміни слів. Але, я певний, що ви це розумієте. Я бажав би, щоб ви це прийняли від мене, не як якісь особисті звернення до вас, але як різницю думок між нами, які ставили нас на різні позиції. Я певний, що за час цього тижня у висліді цих непорозумінь, різниць поглядів та обміну думками вийшов ясніший образ того, чого ми бажаємо та як хочемо ці наші справи поладнувати. Ми можемо мати тут різні думки, але, коли ми вийдемо із цієї залі, ми будемо „тімом". Я відношуся до вас всіх однаково, як до членів нашого „тіму", бо кожний з нас у цьому „тімі" є дуже важний. Коли навіть один із нас не відіграє якслід своєї ролі, то це послабить цілу нашу дію. Я певний, що ніхто не робить цього свідомо. Я знаю, що ми помиляємося. Ми всі робимо помилки, всі включно зі мною. Але, пані і панове, будьте певні, що так як я з вами тут твердо сперечався, так само твердо я вас назовні бороню і бороню наших справ. Я ніколи не підношу цих помилок, наших, чи моїх, назовні — перед чужими. Ми можемо помилятися, але ми не повинні ніколи розголошувати їх, тільки обговорювати їх між собою. Ми повинні поширювати позитиви нашого життя та нашої діяльности. Я дуже просив би вас, щоб всі ви так поступали. Я вірю, що ви так поступаєте. Бо дія „тіму", наша спільна праця, є найважливішою. Особисті успіхи когось із нас, навіть і найбільші, не мають жадного значення, якщо цілий наш „тім" не буде між собою співдіяти. Кожна наша акція є на корись нашого „тіму". Цим „тімом" є наш Український Народний Союз, а УНСоюз — це 88 тисяч його членів. Це є наша спільна справа.

Всім вам, пані і панове, бажаю всього найкращого, доброго здоров'я і щасливого повороту до домів. Рівночасно я хотів би також побажати всього найкращого нашим дорогим заморським гостям, які вертаються до Европи, там ближче нашого рідного краю. Заберіть зі собою привіт для наших рідних. Скажіть їм, що ми завжди пам'ятаємо про них, працюємо для української справи, боронимо їх та нашу справу, як тільки можемо, і будемо дальше боронити. Бажаю вам доброго здоров'я і багато успіхів. На цьому будемо кінчати наші наради і тепер прошу всім разом відспівати український національний гимн.

Після відспівання українського національного гимну на пропозицію головного радного Івана Одежинського, що її піддержала головна радна Анна Гарас, одноголосно вирішено закрити наради цього річного засідання Головного Уряду УНСоюзу. Головний предсідник Йосип Лисогір закрив наради о годині 1-ій по полудні.

Володимир Сохан
головний секретар

КІНЕЦЬ

Банк Крови ім. Валентина Мороза у Клівленді

Валентин Мороз народився 15-го квітня 1936. Кожного року в той день українці згадують Мороза демонстраціями, апелями, та промовами. Цього року, Українська Рада Людських Прав при Українських Злучених Організаціях Відділ УККА в Клівленді рішила не лише згадати Мороза, але при тім зробити щось практичного та в християнському дусі, а саме зорганізувати Банк Крови при допомозі Червоного Хреста.

Кожного дня в шпиталі околиці Клівленду потребують понад 550 пайнтів крови, яка рятує людям життя. Із тієї причини, Червоний Хрест денно збирає кров на індивідуальній або груповій базі. Коли людина сама дарує пайнт крови, вона, в разі випадку, має право до одного пайнта крови на майбутнє. Але людям більш корисно дарувати кров на груповій базі, бо тоді є право користуватися жертвою всіх членів своєї групи, щось вроді забезпеченевої фірми. Це значить що в разі потреби, член Банку має право до необмеженої та безкоштовної кількости крови.

Дар крови символічно поможе Морозові. Він сидить вже довгі літа ув'язнений. Його тіло вже знесилене, а дух його страждає. Але скорше чи пізніше, вістка про такий Банк Крови дійде до нього до концтабору. Така вістка напевно піднесе його на дусі. Проситься всіх причинитися до цієї символічної трасфузії крови, бо вона стане дійсною трансфузією духа.

Ніколи не знати коли член Вашої власної родини буде потребувати крови, але якщо Ви станете членом Банку, Ви забезпечуєте собі право черпати кров на майбутнє для кожного члена Вашої родини. Не шкодуйте їм крови!

Дар крови коротко триває, є зовсім безпечний, та майже безболісний.

Ваш дар крови допоможе людям, які нагло потребують крови чи то внаслідок випадку, поранення, анемії, хвороби, або народження дитини. Ваша кров комусь врятує життя! Вже не один раз можна було почути що хтось із української громади нагло потребував крови і тоді треба було телефонувати до Клівленду, щоби рятувати людині життя. Чи не мудріше подбати про таку річ заздалегідь?

Запишіться до Банку Крови. Буде користь не лише Вам, але цілій громаді, та й докажемо що українці самі собі вміють допомогти. Зможете також похвалитися членством у Банку, відзнакою, що її можна буде причепити собі чи до авта чи на вікно.

Збирання крови відбудеться в суботу 15-го квітня 1978 при відділі Червоного Хреста на Пармі — 5690 в годині між 9-ою рано та 3-ою по полудні. Не треба журитися автом, бо є там велика площа на паркування.

Зголошуйтеся до Банку Крови на цю адресу:

Valentyn Moroz Blood Bank,
3773 West 33rd Street, No. 14, Cleveland, Ohio 44109.

Прошу подати Вашу адресу й число телефону.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

В обороні наукових ступенів у Менор Джуніор Коледжі

(МДК) — Американська аксіома, що кожна людина має право до вищої освіти, за її здібностями, спричинила нову наукову інституцію, професійно названою джуніор коледж, в якому студенти мають змогу отримати науковий ступінь „ассошіейт деґрі". Необізнайомлені зі значенням цього ступеня уважають його чимось понижуючим і нижчого роду осягненням.

Історія ступеня „ассошіейт" знадує що вже в 1900 р., Чікаґський університет призначив його ґрадуантам, що закінчили дворічний курс в цьому університеті. Стемфордський університет признав його в 1910. Федерація Джуніор Коледжів в Каліфорнії рішила вживати цих ступенів для своїх ґрадуантів. Вже в 1956, всі стейти ЗСА, крім Вірджінії, уповноважили вживання ступеня „ассошіейт" та на прохання Федерації, признали наукові осягнення джуніор коледжів, нарівні з осягненнями перших років науки в чотирирічних коледжах.

Менор Джуніор Коледж признає ступені „ассошіейт ін артс" і ассошіейт ін саєнс". До осягнення цих ступенів потрібно 66 семестрових годин, з яких тридцять мається закінчити в другому році курсів в Менор коледжі. До ґрадуації також вимагається нагромадженої ранги 2.0

Різноманітні функції, що їх виконує Менор: 1. дворічні кінцеві програми; переносні курси до чотирирічних коледжів; 2. загальні і особисті програми для всіх студенток; 3. вичерпні курси на всі потреби, маючи на увазі різноманітні здібності і зацікавлення студенток; 4. відданість освіті що триватиме ціле життя, для всіх осіб всіх віків і потреб в продовжаючих курсах для дорослих.

Менор доказав свою здібність і охоту відгукнутися на потреби суспільства, що завжди в русі й переходить різні зміни, цим що пристосовує свої наукові програми до відмінних часів. Ця зміна очевидна, зокрема за останніх п'ять років. Крім традиційних курсів гуманістичних наук і секретарських програм, Менор додав такі нові програми „Наукові ступені".

В Союзних Курсах Здоров'я студентки мають змогу, по осягненню ступеня „ассошіейт ін саєнс" працювати як дентистичні асистенти, медичні асистенти, або медичні лябораторні техніки, в шпиталях, клініках і лябораторіях. В Ділових Програмах можуть студенти відзначитися в кар'єрах бухгалтерських і як судові доповідачі, і в обопільних, вечірніх курсах, і в продовжуючих програмах, де „фаворитом" є курси в Нерухомому Майні.

Ґрадуантів Менору радо приймають на університетські студії в Темпл, Дрексел, Ратгерс, Вілянова Університетах, та в Ля Салл, Ґвиден-Мерсі, св. Родини, св. Йосифа, Пенн Стейт, Вест Честер, Блумзберг, Вілинг, Томас Джефферсон, і інших коледжах.

Оснований 1947 р. Українськими Сестрами Чину св. Василія Великого, Менор Джуніор Коледж змагається задержати, крім наукових досягнень, також і культурне сумісництво та традиції України, особливо заснуванням Українського Культурного Осередку і Музею. Заснований як приватний католицький коледж, Менор одержується частинно датками студенток, а частинно піддержкою Кампанії Річних Дотацій та добродіїв і приятелів коледжу.

З повищенаведеного, ступінь „ассошіейт" є дійсним ступенем що надає „печать схвалення" та відкриває двері до вищих студій в чотирирічних коледжах, або в кар'єро-орієнтованих програмах. Як такий, Менор Коледж виконував в колишньому, тепер і в будучому, своє наукове завдання для молоді, без огляду на віровизнання чи вірування, в своєму скромному приміщенні в пригороді Дженкінтавну, Па.

Про докладніші інформації проситься телефонувати на число 885-2360 або писати на адресу;

Менор Джуніор Коледж,
Дженкінтавн, Па. 19046

Філія УКУ в Філядельфії успішно закінчила перший семестер викладів

Філядельфійська Філія УКУ, що її оснував Патріярх Йосиф І, розпочала 11-го жовтня м.р. свою академічну діяльність. Тоді, декан ф-г факультету УКУ у Римі, проф. д-р Василь Лев прибув до Філядельфії на урочисте відкриття академічного року і виголосив святочне вступне слово. Відтак професор Григор Лужницький відчитав свій перший виклад у курсі „Символіка і значення українського обряду". Семестер закінчився Божественною Літургією, що її відправив для студентів та адміністрації Філії, отець Тарас Лончина у неділю 11-го грудня і кінцевим викладом професора Лужницького у вівторок 13-го грудня. Напротязі своїх викладів проф. Лужницький дав історичний огляд Християнства на Україні та проаналізував ґенезу українського обряду, беручи під увагу ряд теорій (Микола Коробка) та документів (лист Матвія Холєви, єпископа краківського з 1145 р.) та даючи обширне історичне підложжя до раннього християнства. У курсі обговорено всякі проблеми, як „візантинізацію" та „латинізацію", як і впливи давніх християнських центрів (Єрусалим, Антіохія, Константинополь і Скандинавія) на українське християнство.

В рамках курсу відсвятковано теж і свято Першого Листопада викладом, що був присвячений виключно Слузі Божому Митрополитові Андреєві та його змаганню за чистоту нашого обряду. Дальші виклади проф. Лужницького включали символіку Божественної Літургії та інших Богослужб, символіку риз та священних посуд як і аналізу української народної Христології й Маріології.

Курс проф. Лужницького доповнили три семінарні сесії присвячені поодиноким проблемам обряду. Це були виклади о. проф. Л. Гузара „Літургія й обряд", проф. М. Лабуньки „Обряд і політика" і о. проф. І. Гриньоха „Питання перекладу літургічних книг".

Крім цих же семінарів, що були інтегральною частиною курсу, відбулися ще два з іншої тематики: проф. Тома Бирд із Квінс коледжу, Ню Йорк, дав семінар на тему „Релігійні дисиденти в Україні", а польський поет і публіцист Юзеф Лободоскі відбув свій авторський вечір на філії, на якому було біля 130 осіб.

На протязі цього осіннього семестра 1977, Філія УКУ стала важливим центром у духовому та культурному житті української громади у Філядельфії. Слід зазначити, що реґістрованих студентів на Філії було 64, між ними поверх 20 молодих, так що виклади значно причинилися до піднесення інтелектуального рівня як між молодими, так і старшими. Крім викладів, адміністрація Філії проводить теж видавничу працю. Під цю пору збирається вже документи до збірника, що його заплановано видати під наголовком „Документи патріярхальних змагань": 1963 — 1978. Пороблено також заходи, щоб видати скрипт викладів проф. Лужницького „Символіка і значення українського обряду" англійською та українською мовами, а обширні резюме семінарів вийдуть друком окремим виданням під редакцією студентів Зоріяни Луцької й Романа Дубенка.

Філію УКУ у Філядельфії як і всі інші Патріярші інституції, утримує Св. Софія Релігійне Товариство Українців Католиків. Директором Філії у Філядельфії є проф. Леонід Рудницький.

ШАНОВНІ ДЕЛЕҐАТИ Й ДЕЛЕҐАТКИ 29 КОНВЕНЦІЇ УНСОЮЗУ! КОНВЕНЦІЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ, МЕТОЮ ЯКОЇ Є ПРИДБАННЯ 3,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ВЖЕ ПОЧАЛАСЯ. ПРОСИМО ВАС ПАМ'ЯТАТИ ПРО „ДЕЛЕҐАТСЬКУ ДЕСЯТКУ" НОВИХ ЧЛЕНІВ! ВАШ ГОЛОС БУДЕ ТИМБІЛЬШ ПЕРЕКОНЛИВИЙ, ЧИМ БІЛЬШЕ НОВИХ ЧЛЕНІВ ВИ ЗОРГАНІЗУЄТЕ ДО КОНВЕНЦІЇ

МАНІФЕСТ УКРАЇНСЬКОГО...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

зганьбити лідерів духовного розкріпачення. А зганьблений лідер - вже не лідер! Людина, яка дала взірець сміливости, а нині згидила власні ідеали, — така людина породжує в душах сучасників зневіру, сум'яття і деградацію...

...Що ж далі? Чого ми досягли? Нікого не звільнили, але втратили багато друзів. Теж саме очікує інших волелюбних людей. Логіка тверезого розуму веде до відмови від безперспективної, безрезультатної боротьби...Проте цей критерій — досягнення якихось ,,видимих'' результатів—ніколи не ставився нами в основу своєї діяльности.Ми одразу обрали критерій духовний. Не ,,що я з цього буду мати — а ,,як я вестиму себе в грізній історичній ситуації, коли у вихорі глобальних подій визначаються долі індивідів та народів''. Віддати душу за друзів своїх — ось шлях, який ми обрали безповоротно!

1. Наше кредо

Ми — Українці — пройшли тяжкі історичні шляхи в минулому. Джерела приховані туманом віків або волею ворожих сил, — проте наші культурно-духовні набутки, наша наука, філософія, наші прагнення, наша волелюбність та працелюбність, наші творчі дерзання, наша одвічна воля до суверенності стверджують, що ми — достойні брати в Єдиній Сім'ї Народів і Племен Світу.

Висловлюючи своє кредо, нікого не принижуємо, ні перед ким не возвеличуємось, а відкриваємо щирі обійми всім націям Землі. Така щирість має право на відстоювання своєї унікальности і непідлеглости. Народ Сковороди, Шевченка і Українки повинен розірвати кільце історичного ігнорування і вийти до вселенських обріїв діяння, мислення й творчости.

Як Громадська Група сприяння виконанню Гельсінкських Угод та інших міжнародних правових документів, ми стверджуємо своє кредо на узгодженій всіма державами основі: Мир і безпека в Европі. А відтак — в цілому Світі!

..Кому адресуємо ми наші документи, наші листи і послання? На кого сподіваємося? Чого жадаємо досягти своєю архіутопічною діяльністю?

Органи безпеки обвинувачують нас у зв'язку з іноземними розвідками, діячами, посольствами. Не варто заперечувати ці інституції: наші обвинувачі самі добре знають, що це не так! Ми лише дорослі діти, котрі все ще вірять в законність, в право, в людяність тощо. Ми все ще сподіваємось, що техногенна, індустріяльна ера не повністю перемолола душі людей і серед грому нерозуміння й байдужости дене-де можна почути голос любови й мужности. Нащі листи адресовані кожному, хто в океанській течії жорстокого життя помітить пляшку з клаптиком паперу, де написано заклик про допомогу. Проте, йдеться не про допомогу конкретно нам, учасникам правозахисту, а нашому народові зокрема...

Масштаби правопорушень так зросли, що це стало звичним, це стало своєрідним законом. Тепер, навпаки, дивуються і турбуються, коли десь, хтось дотримується закону. Це вважається дивацтвом або злочином.

Саме так: вимога змінити ситуацію у відповідності з Правом здається безумною або злочинною. Яскравою ілюстрацією до цього твердження є суди над тими людьми, котрі повіривши в конституційні гарантії, піднімали питання про ідею виходу України з Союзу РСР. Лише за висловлення ідеї ,,виходу'', який гарантується законом, людей засуджували до розстрілу...Ми стверджуємо природність права людини. Право належить Людині, а не Державі, котра лише повинна захищати своїх громадян від узурпації того Права...

Українська ситуація

Острах бере людей, коли вони торкаються питання про українську ситуацію. Ярлик ,,українського націоналіста'' забезпечено, а з ним — відповідна реакція відповідних органів... Бюрократи наливаються кров'ю, коли питання про Україну піднімається учасниками правозахисту: — Якого біса вам потрібно? Не було й нема української проблеми. Україна складова й невіддільна частина Союзу, вільна серед вільних, щаслива серед щасливих, член ООН, суверенна держава, у всіх кінцях світу співають її співаки, танцюють її танці...Все це правда, добродії! Ми — одна з найбагатших, найзаможніших,,,але нам, як це не дивно, мало ремигати і гикати від ситості...Наш погляд охоплює духовну реальність сучасності...Боже, куди поділася Україна? Що з нею сталося? Невже на цій землі проходили кобзарі, лише думою та піснею піднімаючи цілий народ на герць супроти напасників?...Ми втратили живий дух минулого всього за півсотні років. Це — неймовірна трагедія і ганьба!...Йдеться про вражаючий історичний феномен деградації цілого народу під пресом бюрократичних узурпаторів, масове відречення від рідної мови, посилання дітей до російських шкіл, зневага до рідної культури і літератури, а відтак — цинізм і збайдужіння до рідної культури.

...Ми одразу ж вкажемо з рівною дружністю, що російська мова й культура до цього не має прямого відношення. Російський народ знаходиться в такому ж катастрофічному стані, і нема йому радости від того, що мільйони українських чи башкірських перевертнів ввілються до його мовної чи культурної стихії...Хто ж винен у тяжких духовних злочинах супроти нашого народу та інших народів-братів? Винуватець один: бюрократична структура суспільства, створена ще Сталіним, інерція котрої ще досі не подолана. Це — своєрідна підпільна кібернетична машина, бюрократичний супермозок, суспільний комп'ютер, який узурпував привілеї і права народовладдя, і прикрився ідеями цього народовладдя...

...Законодавчі акти, і перш за все, Конституція... повинні недвозначно визначити вічність Нації, як основи буття сучасної, земної людини, повну духовну суверенність нації понад інтересами держави... інтернаціональне, всесвітнє складається з національного...''

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 11-го БЕРЕЗНЯ 1978 р.

ВИПАНІ, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва ім. І. Франка 172 Відд., о год. 7-ій веч. в залі УКЦеркви при дорозі ч. 10. На порядку: звіти уступаючої Управи, дискусія, вибір нової Управи і К. Комісії на 1978 р., внески й побажання. — В. Осадчук, секр.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

відбудуться

в суботу, 18 березня 1978 р., о год. 6-ій веч. в залі Українського Народного Дому
при 140 Проспект Авеню, ІРВІНҐТОН, Н. Дж.

До участи в зборах зобов'язані предсідники, секретарі, касири і делегати Конвенції наступних Відділів:

3, 14, 27, 37, 43, 65. 76, 133, 142, 152, 172, 214, 219, 234, 272, 306, 322, 340, 371, 413, 459, 490.

В ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:

1. Відкриття і вибір президії зборів;
2. Відчитання протоколу попередніх Річних Зборів;
3. Звіти уступаючої Управи: голови, секретаря і касира;
4. Звіти Контрольної Комісії;
5. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі;
6. Доповідь ВОЛОДИМИРА СОХАНА, гол. секр. УНС
7. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
8. Обговорення пляну праці на 1978 рік;
9. Обговорення організаційної кампанії;
10. Внески, запити, закриття зборів.

В Зборах візьмуть участь:

Володимир Сохан, головний секретар УНС
Василь Оріховський, обл. організатор УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Інж. Богдан Мак, голова — Юліян Баранюк, секретар
Володимир Боярський, касир — Володимир Шпирка, гол. Конт. Комісії

БЕОҐРАДСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

досвіду уведення в життя Кінцевого Акту.

Хоча ми не можемо бути вповні задоволеними з дії американської делеґації, все таки треба зазначати, що насправді майже тільки сама Америка забирала слово в справі конкретних порушень людських прав. Під час мого перебування в Београді, я мав нагоду краще познайомитися з працею різних делеґацій. Я зауважив, що між західніми делеґаціями не було тієї солідарности-однозгідности, про яку нам говорили. На відміну від Америки, багато інших делеґацій вважали, що американська зайшла задалеко, підносячи різні конкретні випадки порушень людських прав. Таку позицію виразно характеризує заява канадського амбасадора, який сказав мені, що за вказівкою федерального уряду він не може говорити про конкретні випадки порушень, а тільки про загальні принципи Гельсінкських угод. Америка сподівалася, що пощастить роз'єднати комуністичний бльок, якщо звертати головну увагу на Совєтський Союз, а менше на сателітні країни, — але і цього не сталося.

Висловлюю подяку американській делеґації також і за допомогу дістати пресову акредитацію на Конференцію. Югославські власті відмовились її мені видати. Але після триденної інтервенції багатьох членів американської делеґації та після того, як Мирон Гофман з американської делеґації офіційно звернувся до югославського Пресового Бюра, — я дістав дозвіл бути на Конференції. Як відомо, Беоґрадська Конференція майже не насвітлена в пресі.

Під час мого перебування там були тільки чотири західні журналісти. Під цим аспектом — це також була перемога Совєтського Союзу. Відсутність широкого пресового розголосу була зумовлена ще й іншими факторами. Всі сесії Конференції були закритими, засекреченими. Конференція тривала дуже довго і то в місті, де є дуже мало представників західньої преси, а також небагато делеґацій виступали із прилюдними заявами про свої позиції. На жаль, представники світової громадської думки, які — як я вже зауважив — включені в Кінцевому Акті як партнери до урядів у перевірці Гельсінкських угод, були цілковито виключені з Конференції, і то до такої міри, що ми навіть не знали, що там діється.

83-ій Відділ Союзу Українок Америки в Ню Йорку

просить зацікавлених на

ДОПОВІДЬ
Мґр АРКАДІЇ КОЦИБАЛИ
„Грецька кольонізація над Чорним Морем"

(Ілюстрована прозірками)

Вівторок, 14 березня 1978 р., год. 7:30 веч.
Домівка СУА, 108 Друга Авеню, Ню Йорк

Окружний Комітет Відділів Унсоюзу в Монтреалі, Квібек, Канада

повідомляє, що

в понеділок, 20 березня 1978 р., о год. 7 веч. в Домі „Пласту"
при 3355 Dandurand Street, Montreal, Quebec, Canada

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Окружного Комітету Відділів УНС МОНТРЕАЛЬСЬКОЇ ОКРУГИ

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття;
2. Вибір Президії;
3. Відчитання протоколу з попередніх Зборів і його прийняття;
4. Звіти членів Управи Окружного Комітету;
5. Звіт Контрольної Комісії;
6. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі;
7. Вибір Управи і Контрольної Комісії;
8. Доповідь сенатора ПАВЛА ЮЗИКА;
9. Затвердження пляну праці на 1978 рік;
10. Внески, запити і закриття зборів.

До участи в зборах зобов'язані предсідники, секретарі, касири, конвенційні делеґати і інші урядовці відділових управ таких Відділів:

434, 448, 465, 471, 473, 474, 475 і 492

У Зборах візьмуть участь:

Сен. Павло Юзик, гол. директор для Канади
Текля Мороз, головна радна

Текля Мороз, голова — Дарія Манило, секретар
Олександра Дольницька, організ. референт

Загальні збори...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

минуле УНСоюзу та згадуючи про свою працю і активність, він відмітив великий і постійний ріст цієї найстаршої і найбільшої української організації у вільному світі. М. Колодруб був обраний вперше на делегата на Конвенцію УН Союзу в 1933-му році.

Голова Округи А. Гарас звітувала спершу про свою особисту активність і працю в УНСоюзі і в громаді. Вона висловила признання всім тим організаторам Округи, які причинились до виконання орґанізаційної квоти на 80 відсотків в 1977-му році. В минулорічній членській кампанії взяли участь всі Відділи Округи, ствердила з признанням п-ні Гарас.

Головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір, який виголосив головну промову, спершу привітав учасників нарад в імені Головного Екзекутивного Комітету, а опісля подав короткий огляд росту УНСоюзу в минулому році, називаючи його одним з кращих років. За цей час загальне майно і прибутки значно зросли, а надвишка в резервному фонді досягає суми 11 мільйонів долярів. Членська кампанія, яка закінчилась приєднанням понад 3,700 нових членів, була більш успішною як минулорічна, бо здобуто біля 700 нових членів більше. Прихід з винайму приміщень в Українській Будівлі переступив суму 1.5мільйона долярів, а прибутки Союзівки, в сумі 480,000 долярів, становлять новий рекорд. Видавництво і друкарня виказують більші видатки. Висилка альманаху УНСоюзу на 1978-ий рік, яка була запляснована на перший тиждень січня, була спізнена на два-три тижні з уваги на епідемію інфлюензи і погану погоду. В дальшому головний предсідник накреслив програму 29-ої Конвенції, ургуючи делеґатів якнайшвидше резервувати кімнати. В закінченні Й. Лисогір висловив признання п-ні Гарас за її успіхи в організаційній праці, вручаючи їй ще одну золоту зірку як членові ,,Клюбу Заслужених Союзовців''. П-ні Гарас приєднала в минулому році 42 нові члени, здобуваючи знову перше місце серед жінок-організаторів. Нагороду за це вона одержить під час Конвенції.

Після доповіді відбулась жвава дискусія, в якій взяли участь: В. Загводський, п-ні Анна Саган, Марта Шишка, п-ні Гарас, С. Колодруб, п-ні Анна Пип'юк і М. Колодруб. Присутні рівнож обговорили і прийняли плян на біжучий рік, включно із запляснованими нарадами чотирьох Округ стейту, які мають відбутися 10-го і 11-го червня на оселі ім. Ольжича в Лігайтоні.

В результаті виборів, ціла минулорічна управа була переобрана.

Окружні збори вітали п-ні Анна Строт, голова місцевого відділу ОЖ ОЧСУ і п-ні А. Саганя в імені місцевого відділу Союзу Українок Америки. М. Колодруб закрив збори короткою молитвою. Розмови про союзові і громадські справи продовжувались при перекусці, що її приготовили члени місцевих відділів.

„НАШ ТЕАТР"

(Закінчення зі ст. 2-ої)

вповні свідома. Воно надто фраґментарне. На думку автора повинно бути там дві вступні статті. Одна мала б обговорити коротко цілість історії українського театру від найдавніших часів, від поганських звичаїв і релігійних ритуалів, через княжий театр, театр ХУІІ і ХУІІІ сторіч, кріпацький і аматорський театри і професійний театр XIX сторіччя та початок XX. Стаття Г. Лужницького про ,,Український театр після Визвольних Змагань'', це ця друга стаття, яка дає повний образ недавнього сценічного минулого в історичній проєкції. Але початку бракує.

Автори оглядів і спогадів може і без їхньої вини, не згадали деяких важливих подробиць, хоч це було в їхній можливості і в обсязі їхньої пам'яті, як, наприклад, факти, що властиво основоположником і першим режисером професійного театру ім. Тобілевича в Коломиї був Теодор Петровський. Початком цього театру був аматорський гурток із 1914 р., де рівнож Петровський був одним з чолових діячів. Переміна на професійний театр була завершена в 1916 р., тобто вже в час Визвольних Змагань, і першою п'єсою, поставленою в цьому театрі під режисурою Петровського, була ,,Ой, не ходи Грицю''. Уривок із спогадів на ст. 661—663 ,,Нашого Театру'' про це не говорить.

Не згадується і про сильну сценічну групу в Едмонтоні при УНО за режисурою Чорновола в 1950-их роках. Там теж існувала професійна школа танків в 1950-1956 роках під керівництвом В. Запутович, яка збирала перші нагороди по цілій Канаді і брала участь в театральних виступах.

Приготовляється до друку, або вже і друкується другий том ,,Нашого Театру''. До його змісту мають увійти 20 сильветок постатей найвидатніших діячів театру, репортажі, документи, листи, рецензії, хроніка, енциклопедичний словник-довідник, ілюстраційна частина, англомовне резюме тощо. Там можна б деякі прогалини першого тому виправити.

Але реасумуючи цілість цього огляду, атор цих рядків може тільки ствердити, що ,,Наш Театр'', це дуже цінне видання; зафіксування минулого преважливої ділянки нашої культури і належалося б нашій спільноті в Америці і Канаді ентузіястично відгукнутися на апель Об'єднання Мистців Української Сцени (ОМУС) та надсилати пожертви на це висококоштовне видання на його рахунок в Ukrainian Savings and Loan Association, 1321 W. Lindley Avenue, Philadelphia, Pa. 19141. Конто No. 4331.

ПОДЯКА
РОДИНИ СВ. П. В. ХОМИ

Велика Громада Клівленду — стейту Огайо, в днях 20, 21 і 22-го січня, 1978 р., відпровадила на вічний спочинок свого довголітнього громадянина, невтомного трудівника на національній і громадській ниві, колишнього старшину УПА,

св. п.

д. ВОЛОДИМИРА ХОМУ „КАРЛА"

Багатьом Друзям і Громадянам, ще й сьогодні не хочеться вірити, що поміж громадою, вже — немає більше Покійного Володимира.

Опечалена болем Родина, у невимовній скорботі, почуваючись до християнської повинності, складають цим шляхом — щире Українське Спасибіг, УСІМ — які так величаво і чиєленно, супроводили на вічний спочинок — нам найдорожчого — Мужа, Батька і Брата.

Перш за все, наша щира вдячність — Проводам і Членству Організацій та Товариств, які брали участь у похоронах; — складаючи вінки та квіти: місцевій клітині ОУН — ОУВФ, Головній Управі Т-ва кол в. УПА — ім. ген. хор. Т. Чупринки — Т. Шухевича в ЗСА, Головній Управі Т-ва к. в. УПА в Канаді, Управі і Друзям Відділу Т-ва б. в. УПА в Клівленді, та Друзям Об'єднання УПА в Клівленді, Управам Третього Відділу ООЧСУ в Клівленді та ОЖ ОЧСУ в Клівленді, Огайо, Проводам і Членств СУМА — Осередків Клівленду і Парми, Побратимам і Управі місцевої Станиці І-ої Укр. Дивізії УНА в Клівленді, Проводові Станиці Пласт-у та Пластприяту із Членством, Членкиням Союзу Українок Америки, Управі жіночого хору — „Мрія", Сестрам із школи св. Йосафата враз із їхніми учениками.

Висловлюємо щиру вдячність Отцям, які відправляли поминальні Богослуження та Панахиди:

Всечеснішому о. Я. Сіркові за відправи та прощальне слово в церкві, митрофорному протоієреєві УАПЦ — о., Федорові Коваленкові за участь у спільній панахиді, та виголошення теплих прощальних слів у Пам'ять Покійного, о. Левові Тимковому за відправи на цвинтарі та припечатання гробу. Хорові під. кер. п. Евгена Садовського за спів під час панахид. Директорові заведення Колодій-Лазута, за взірцеве переведення похоронів.

Окрема — щира вдячність — місцевим і поза-місцевим Друзям, які несли домовину Покійника, з прапорами віддавали Останній Салют і Честь — своєму Другові по зброї. Згадуючи — усіх, спеціяльна родинна вдячність другові Степанові Зорієві, діловому голові Т-ва УПА Відділу в Клівленді, та керівникові Української Радіо-Програми за це, що у днях нашої найбільшої скорботи і болю, допоміг родині зайнятись переведенням похоронних церемоній, наглядаючи над взірцевим порядком під час усіх відправ панахид і похоронних обрядів.

Дякуємо нашим Друзям, Знайомим і Рідним, які прибули у ці сніжні дні до Клівленду із різних осередків, в тому — з Ню Йорку, Йонкерсу, Філядельфії, Боффало і Чікаго, як теж тим, які внаслідок поганої погоди, не змогли прибути, але свою участь задокументували, присланням кондоленційних телеграм, листів із Европи, Америки і Канади.

Всім Вам, наші Дорогі і Рідні — щиро дякуємо, та молимо Бога, щоб Він, Всевишній нагородив Вас своїми Ласками, а Покійного Душу — нам Дорогого Батька, Мужа і Брата, прийняв у своє Царство.

Хай Земля, яка прийняла тлінні останки, цього якого ми завжди понад усе любили і цінили, — заступить Йому — РІДНУ УКРАЇНСЬКУ ЗЕМЛЮ!!!

Вічна Йому Пам'ять!

Горем прибиті:
СТЕПАНІЯ ХОМА — дружина,
ЗЕНЯ, ІРКА, ХРИСТЯ — доні
АННА з ріднею — сестра в Україні,
АННА СТЕЦЯК з ріднею — братова.

ПОДЯКА

У першу річницю смерти нашої Незабутньої Дочки, Мами і Бабуні

бл. п.

АЛЛИ МИХАЙЛІВНИ КІПИ

з дому Дівішек, вдова по проф. музики Вадима Кіпи

Хочемо тим шляхом висловити нашу якнайсердечнішу подяку о. мітр. Базилевському за його теплі слова прощання під час Панахиди, в церкві, та під час поминального обіду, як рівнож о. крил. Мудрому за відправлення Літургії та Панахиди за душу Покійної.

Зокрема дякуємо членам хору катедри св. Володимира які під мистецьким керівництвом проф. Івана Завитневича, своїм співом звеличали ці сумні обряди і відпровадили Покійну в останню дорогу. Щира подяка проф. І. Завітневичеві за зворушливі прощальні слова під час тризни.

Сердечна подяка всім Рідним, Приятелям та Організаціям за численну участь в похоронних відправах, та в похороні, за вислови співчуття, устно та писемно, за пожертви на Служби Божі, добродійні цілі та за квіти.

Дякуємо також похоронному заведенню П. Яреми за совісне виконання похоронної обслуги як і Сестрицтву на Бавнд Бруку за дбайливе приготування трапези.

Мати — ВІРА в Києві
Дочка — Ірена з сином ЛЕСИКОМ
Син — АЛЬБЕРТ з дружиною ОКСАНОЮ і сином МАРКОМ
Син — СВЯТОСЛАВ

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ВИДАННЯ МУЗИЧНИХ ТВОРІВ БЛ. П. ВАДИМА КІПИ

$ 200 — бл. п. Галина Шевченко-Левчук
$ 100 — П-во Надія і сл. п. Василь Кузьми
$ 75 Investigation Unit, Immigration and Naturalization Service, New York City
По $ 50.00 — П-во Микола і Марія Савицькі, Пані Валентина Наливайко, П. Олександер Неділько, Проф. Василь і Марія Шуть.
По $ 30 — Проф. д-р Борис і Уляна Глинські, Д-р Володар і Марта Лиско.
$27 — Школа Українознавства в Озон Парку, Н. Й.
По $ 25 — Д-р Роман і Ляля Алиськевичі, Мгр Богдан і Віра Андрушків, Пані Варвара Бакало, Пані Віра Кругові, Проф. д-р Евген і Віра Лащик, П-во Юрій і Лісія Міліяресіс, П. Юрій Савицький, П-во Саленки, Пані Олена Смулка, 91-ий Відділ СУА в Бетлегемі, Па., П. Ніна Федуняк, П-во Стефан і Клементина Шевчук.
По $ 20 — П. Борис Берест, Пані Александра Брозник, П-во Вейн і Филис Олсен.
По $15 Родина Бойчуків, Родина Зотовських, П-во Віталій і Таня Кейс, Пані Ганна Шерей.
По 10 — о. мітр. Володимир і Олена Базилевські, Родина Баруко, П. Федір Бульбенко, Пані Л. Дражевська, Проф. Іван Завитневич, Пані Ярослава Лісовець, Пані Олена Лиско, П-во Ник і Надія Макгоф, Пані Ляриса Паливода, Проф. Іван Паливода, П-во Василь і Наталія Савицькі, П-во Ярослав і Ольга Цегельські, Пані Алла Черний.

Усім жертводавцям щире спасибі!

Річні збори 70-го Відділу УНС в Джерзі Сити

Тут в неділю, 12-го лютого в залі Українського Народного Дому відбулися річні збори 70-го Відділу Т-ва „Поступовий Клюб". Збори відкрив заступник голови Стефан Білик, привітавши присутніх та обласного організатора В. Оріховського.

Предсідником зборів обрано Григорія Буру. Секретаріював Константин Северин. Предсідник відчитав порядок нарад, який прийнято одноголосно. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померлих членів Відділу. З причини хвороби предсідника Івана Патуляка за нього звітував секретар Відділу Микола Шеремета. Микола Шеремета в своєму обширному звіті заявив, що йому одному приходилося працювати за всіх членів управи. Звітовий рік закінчено з великим успіхом завдяки співпраці Стефана Білика та допомозі обласного організатора В. Оріховського. Відділ придбав 30 членів. Пан Шеремета також подав докладний звіт коли.

Голова Контрольної комісії Константин Северин заявив, що Контрольна комісія провірила все книговодство і ствердила що п. Шеремета є зразковий секретар; все знайдено в якнайкращому порядку. На внесок голови Контрольної комісії, уступаючій Управі уділено абсолюторію. З черги приступлено до вибору нової Управи на 1978 рік. Нова Управа: голова — Стефан Білик; заступник голови — Григорій Бура; секретар — Микола Шеремета; заступник секретаря — Ірина Шеремета. Контрольну комісію очолив п. Константин Северин, як голова, а на членів обрано Михайла Пилипчака та Миколу Матейка.

Опісля обласний організатор, Василь Оріховський, склав подяку та ґратуляції Миколі Шереметі за добре виконану союзову працю побажавши йому гарних успіхів в цьому конвенційному році. З черги обласний організатор В. Оріховський, дав пояснення щодо акцидентового забезпечення та пояснив нову дитячу грамоту. Він закликав присутніх, щоби вони допомогли секретарові в підшукуванні проспектів.

По річних зборах відбулися місячні збори, на яких обрано Миколу Шеремету делеґатом, а Григорія Буру заступником на 29-ту Конвенцію УНСоюзу. Відтак голова Відділу Стефан Білик подякував усім присутнім за довір'я та участь в зборах та запросив до перекуски, під час якої дальше продовжувано дискусію на союзові теми.

Н.Н.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів та Знайомих, що 9-го березня 1978 року в Сиракюзах, Н. Й., несподівано упокоїлась в Бозі, на 88-му році трудолюбивого життя, наша Найдорожча МАМА, СЕСТРА і БАБЦЯ

бл. п.

ІВАННА з КМІЦИКЕВИЧІВ КІВЕРЧУК

довголітня учителька на Лемківщині, вдова по бл. п. полковникові Юрієві.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 11 березня 1978 р., о год. 7-ій райку з похоронного заведення П. Мацька, на український цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:
НАДІЯ — дочка
РОМАН ШАРАН — зять
МАРТА і ЮРКО — внуки
МАРІЯ ГАМЕРСЬКА — сестра в Україні
та ближча і дальша Родина

Замість квітів на могилу Дорогого Професора Академічної Гімназії

бл. п. д-ра Михайла Тершаківця

на Наукове Товариство ім. Шевченка 100.00 дол. складає

родина СЛИЖІВ

Замість квітів на могилу

бл. п. д-ра Антона Вітковського

на ПАТРІЯРШУ ФУНДАЦІЮ зложили:

Д-р Мирослав Сасик	$50.00
Д-р Володимир Кассараба	50.00
Д-р Юрій Кузич	50.00
Д-р В. Дробоцький	50.00
Інж. Григорій Куликівський	30.00
Пан Іван Скоморох	25.00
П-ні Магдалина Попель	20.00
Д-р Павло Сеница	5.00
Разом	280.00

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ нашого Незабутнього МУЖА, БАТЬКА і ЗЯТЯ

бл. п. д-ра АНТОНА ВІТКОВСЬКОГО

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ в суботу, 25 березня 1978 р., о год. 7:45 ранку в соборі свв. Володимира і Ольги в Чікаго, Ілл.

Просимо Приятелів і Знайомих помолитися з нами в цей день за душу Покійного.

Горем прибиті:
дружина — ОРИСЯ
син — д-р РОМАН
дочка — ОРЛЯНА
мама — ГАЛИНА

Ділимося сумною вісткою з Членством ООЧСУ і всім Українським Громадянством, що в понеділок, 6-го березня 1978 року, несподівано, відійшов у Вічність, на 68-му році життя, довголітній член Управи ООЧСУ і фінансовий референт, заслужений громадський та політичний діяч

сл. п.

Д-р ВОЛОДИМИР НЕСТЕРЧУК

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 10-го березня 1978 р., о год. 8-ій веч., в похоронному заведенні T. Quinn в Асторії, Н. Й.

ПОХОРОН — в суботу, 11-го березня 1978 р. з того ж похоронного заведення о год. 9-ій ранку, на цвинтар Mt. Hope Cemetery, Hastings on Hudson, біля Йонкерсу.

Горем прибитій Родині вислови глибокого співчуття складає —

Головна Управа ООЧСУ

Товариство Українських Інженерів в Америці Метрополітальний Відділ Ню Йорк

ділиться сумною вісткою, що дня 6-го березня 1978 р. упокоївся в Бозі, по довгій недузі, наш довголітній член Товариства і член Управи Відділу Ню Йорк

бл. п.

Інж. ЯКІВ БАЛАБАН

абсольвент УГА-УТГІ в Подєбрадах.

ПАНАХИДИ — 9 і 10-го березня 1978 р., о год. 6:30 веч., в похоронному заведенні П. Яреми при 7-ій вул. в Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 11-го березня 1978 р., о год. 9-ій ранку на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем опечаленій Родині, складаємо глибоке співчуття.

УПРАВА ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ в АМЕРИЦІ — МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ НЮ ЙОРК

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого і Невіджалуваного МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

Д-ра ОМЕЛЯНА ЛЕБЕДОВИЧА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ з ПАНАХИДОЮ

в церкві св. Івана Хрестителя в Детройті, Міш. в середу, 15-го березня 1978 р., о год. 8:30 рано

Просимо ласкаво про молитви в намірені Покійного.

Дружина — КСЕНЯ
з донями: ЛІДІЄЮ і СВІТЛЯНОЮ
з синами: МІЛЯСОМ, ВІКТОРОМ і ОЛЕГОМ
та іхніми Родинами

У глибокому смутку повідомляємо Членство ОЖ ОЧСУ і Українське Громадянство, що в понеділок, 6-го березня 1978 року, на 68-му році життя, ненадійно, відійшов у Вічність

св. п.

Д-р ВОЛОДИМИР НЕСТЕРЧУК

видатний суспільно-громадський діяч.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ — в суботу, 11-го березня 1978 року, о год. 9-ій ранку з церкви Чесного Хреста на Асторії, на цвинтар Mt. Hope в Hastings on Hudson, біля Йонкерсу, Н. Й.

Опечаленим Дружині Подрузі Марії, містоголові ГУ ОЖ ОЧСУ, Синам з родинами і дальшій Родині висловлюємо наше найглибше співчуття.

Головна Управа О'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України

В глибокому смутку повідомляємо Членів Українського Визвольного Фронту та все Українське Громадянство, що в понеділок, 6-го березня 1978 року, на 68-му році життя, несподівано, відійшов від нас у Вічність

сл. п.

Д-р ВОЛОДИМИР НЕСТЕРЧУК

провідний член ОУН, суспільно-громадський і політичний діяч.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 11-го березня 1978 р., о год. 9-ій ранку з похоронного заведення T. Quinn в Асторії на цвинтар Mt. Hope, Hastings on Hudson, біля Йонкерсу, Н. Й.

ВШ. Дружині і Синам Покійного вислови глибокого співчуття складають —

Організації Українського Визнольного Фронту

У глибокому смутку повідомляємо, що 6-го березня 1978 року, ненадійно, відійшов від нас

св. п.

Д-р ВОЛОДИМИР НЕСТЕРЧУК

заступник голови і скарбник нашої установи та один з найактивніших і найбільш заслужених діячів української громади у вільному світі.

Схиляємо голови перед прахом Покійника і за Його працю і відданість нашому Товариству й вільній українській науці в часі її поневолення в Україні.

Висловлюємо співчуття Його Достойній Дружині, Синам і всій Родині

Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА

Український Конгресовий Комітет Америки

ділиться сумною вісткою, що в понеділок, дня 6-го березня 1978 року, ненадійно, відійшов у Вічність

св. п.

Д-р ВОЛОДИМИР НЕСТЕРЧУК

довголітній член Контрольної Комісії Українського Конгресового Комітету Америки, делегат на шістьох Конгресах УККА, визначний суспільно-громадський діяч, член Управ багатьох українських Центральних Організацій.

ПАНАХИДИ — в четвер і п'ятницю, 9 і 10-го березня 1978 р. в похоронному заведенні Thomas M. Quinn and Sons Inc., 35-20 Broadway, L.I.C., N.Y., о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 11-го березня 1978 р., о год. 9-ій рано з церкви Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.

Екзекутива Українського Конгресового Комітету Америки висловлює глибоке співчуття опечаленим болем Дружині, синам і їх Рідні.

†

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ФРОЗИНА ВОЛОШИН, членка УНС Відд. 161 Б-ва св. Василія в Севіклей, Па., померла 30 грудня 1977 р. на 65 р. життя. Нар. в 1912 р. в Західній Україні і стала чл. УНС в 1956 р. Залишила у смутку мужа Миколу, сина Петра, дочку Стефанію, 4 внуків та сестру Анну. Похорон відбувся 3 січня 1978 р. на укр. кат. цвинтарі свв. Петра і Павла в Амбрідж, Па.

Вічна Ій Пам'ять!
А. Джула, секр.

МИХАЙЛО НІМЕЦЬ, член УНС Відд. 286 Б-ва св. Володимира в Джерзі Сиці, Н. Дж., помер 8 грудня 1977 р. на 69 р. життя. Нар. в 1908 р. в Джерзі Сиці, Н. Дж. і став чл. УНС в 1968 р. Залишив у смутку сестру Еву. Похорон відбувся 10 грудня 1977 р. на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінґтон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Павлина Балютянська, секр.

АННА М. К. РЕЙ, членка УНС Відд. 292 Б—ва св. Івана Хрестителя в Детройті, Міч., померла 22 грудня 1977 р.. Нар. в 1901 р. в Канаді і стала чл. УНС в 1937 р. Залишила у смутку синів Юрія і Володимира, 6 сестер та дальшу родину. Похорон відбувся 27 грудня 1977 р. на цвинтарі Ґрандлавн в Детройті, Міч.

Вічна Ій Пам'ять!
П. Федик, секр.

ІВАН ОНДОС, ст., член УНС Відд. 96 в Піттсбурґу, Па., помер 20 грудня 1977 р. на 70 р. життя. Нар. в 1907 р. в Горнінґ, Па. і став чл. УНС в 1935 р. Залишив у смутку дружину Анну, синів Івана, Михайла, Йосифа і дочку Марію Джейн. Похорон відбувся 22 грудня 1977 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Бетел Парк, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ПАВЛИНА СТЕФАНСЬКА, членка УНС Відд. 20 Т-ва Згода в Гамтрамк, Міч., померла 27 грудня 1977 р. на 79 р. життя. Нар. в 1898 р. і стала членкою УНС в 1932 р. Залишила у смутку сина Йосифа і дочку Стефанію. Похорон відбувся 30 грудня 1977 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті, Міч.

Вічна Ій Пам'ять!
Р. Куропась, секр.

МАРІЯ ДЖИМПЕТЕР, членка УНС Відд. 7 Т-ва ім. Д. Капітули в Мек Аду, померла 27 грудня 1977 р. на 61 р. життя. Нар. в 1916 р. в Мек Аду, Па. і стала чл. УНС в 1945 р. Залишила у смутку матір, три сестри і ближчу та дальшу родину. Похорон відбувся 30 грудня 1977 р. на цвинтарі Непорочного Зачаття в Мек Аду, Па.

Вічна Ій Пам'ять!
Секретар

ДЖЕЙМС Л. ГАРТМАН, чл. УНС Відд. 305 в Магоні Сиці, Па., помер 20 грудня 1977 р. на 72 р. життя. Нар. в 1905 р. в Лебанон і став чл. УНС в 1963 р. Залишив у смутку дружину Марію. Похорон відбувся 23 грудня 1977 р. на Скай Вю Мемеморіял цвинтарі, Гометови, Па.,

Вічна Йому Пам'ять!
Маргарета Гентош, секр.

МАРІЯ ІВАНИЛО, членка УНС Відд. 168 Б-ва св. Василія в Перт Амбою, Н. Дж., померла 25 жовтня 1977 р. на 83-му р. життя. Нар. в 1893 р. і стала чл. УНС в 1916 р. Залишила в смутку три доньки і одного сина. Похорон відбувся 27 жовтня 1977 р. на цвинтарі св. Івана в Перт Амбой, Н. Дж.

Вічна Ій Пам'ять!
І. Бабин, секр

КАТЕРИНА ЗЕЛЯСКО, членка УНС Відд. 266 Т-ва ім. І. Франка в Амстердамі, Н. Й., померла 13 листопада 1977 на 52 р. життя. Нар. в 1926 р. в Давидгородок, Україна і стала чл. УНС в 1965 р. Залишила у смутку три замужні дочки Ольгу, Александру і Марію і сина Володимира. Похорон відбувся 16 листопада 1977 р. на цвинтарі св. Отця Николая в Амстердамі, Н. Й.

Вічна Ій Пам'ять!
Василь Труфин, секр.

МИХАЙЛО ДЕМКО, член УНС Від. 309 в Саґінав, Міч., помер 31 жовтня 1977 р. на 83 р. життя. Нар. в 1894 р. і став членом УНС в 1935 р. Залишив у смутку дружину Каролину, двох синів і три дочки. Похорон відбувся 2 листопада 1977 р. на цвинтарі Чапел Гілл Ґарденс в Саґінав, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ВАСИЛЬ ЯКИМІВ, член УНС Відд. 35 Т-ва Укр. Амер. „Єдність" в Чікаго, Ілл., помер 12 листопада 1977 р. на 60 р. життя. Нар. в 1917 р. в Чернів, пов. Товмач, Україна і став чл. УНС в 1954 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочок Діяну і Лесю, братів і сестер. Похорон відбувся 15 листопада 1977 р. на цвинтарі св. Миколая в Чікаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Б. Вовчик, секр.

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 5 —77

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Від.	Прізвище, ім'я	Сума
5	Подпірка Р.	$3.60	125	Перець Г.	5.30
5	Василенюк Ґ.	3.30	125	Перець О.	5.30
5	Василенюк Ґ.	3.20	128	Д-р Трігос Ґ. Ґ.	16.50
8	Кульчицький М.	5.10	128	Саноцький О.	1.50
15	Скоцько В.	8.70	128	Саноцький І.	7.50
15	Скоцько Е.	4.35	128	Ґлова М.	6.30
15	Ґелета Б.	3.15	128	Трігос Л. А.	18.50
15	Зинюк І. І.	2.85	130	Карпович А.	1.50
15	Бойчук С.	2.80	130	Ярема С. І.	7.50
20	Курелан М.	16.20	155	Міронович К.	4.05
22	Д-р Наболотний Т.	9.60	155	Федишин М.	3.75
22	Д-р Наболотний М.	3.00	182	Палюх В.	3.00
22	Шемчук Л. Ґ.	2.70	182	Палюх М.	3.00
22	Шемчук М.	2.85	184	Кекіш Б. І.	10.00
22	Шемчук К. А.	3.00	204	Ікалович П.	11,00
25	Д-р Клюфас М.	2.55	204	Ікалович П.	1.50
25	Стетт І. Д.	3.00	204	Кандюк Г.	1.50
25	Величковський Л.	5.20	204	Кандюк Б.	1.50
27	Кульчицький Т.	2.65	204	Палідвор М.	4.35
27	Клячко М. И.	1.90	204	Возьний В.	8.10
27	Клячко Д. А.	1.90	204	Коминар М.	3.60
39	Козуб В.	5.70	204	Королик А.	3.45
42	о. Глинський М.	5.60	204	Білан А.	3.15
70	Кедринський А.	5.60	204	Д-р Корецький А.	6.30
83	Боген Г. К.	1.50	204	Кандюк Г.	3.00
83	Кончак С.	1.50	204	Левицький М.	5.80
83	Кончак С.	4.50	204	Д-р Керницький Р.	11.60
83	Кончак С.	16.80	204	Левицький Е. І.	2.90
83	Голінеі М.	3.15	204	Дробенко М.	5.80
83	Голінеі І.	3.15	204	Хаджай Р.	2.75
83	Голінеі І.	2.25	204	Левицький Д.	2.70
83	Голінеі М. Д.	2.25	204	Кандюк Б.	5.20
83	Мален М. І.	1.50	204	Соневицький М. Л.	2.00
83	Мален М.	3.00	204	Орел А.	3.30
83	Мален М.	6.00	230	Рибалт А.	1.50
83	Гавриш С.	3.00	230	Лишак П. А.	3.00
83	Гавриш М. С.	4.50	230	Рибалт М.	1.50
88	Палієнко П.	5.30	230	Прокопик В.	3.75
88	Д-р Лепкалюк Н. І.	5.70	230	Мартинишин М.	3.00
88	Ґетців Т. А.	5.60	240	Раковський Б.	4.35
88	Форостина М.	9.10	240	Нанашко С.	26.50
88	Ґетців Д.	3.80	245	Онуфрик Е.	1.50
92	Максимюк	4.05	254	Юрчишак Б.	2.60
92	Максимяк П.	1.50	254	Юрчишак В.	1.70
125	Перець О.	5.50	259	Ґуглик Ю.	10.00
125	Перець Г.	5.50	282	Боґґс Г. Д.	1.50
125	Перець О.	5.40	399	Сенюта І.	6.30
125	Перець Г.	5.40			

Сума проголошених чеків .... $ 468.85
Раніше проголошених 48,898.53
Разом: $49,367.38

РОЗШУКИ

Пошукую свою тету
ЮСТИНУ ДУДЯК ІЛЛІВНУ
яка мала двох синів: Івана і Андрія. Вони колись жили в м. Сан Павльо, вул. Рue де Франсіско. Правдоподібно переїхали до Канади. Прошу відгукнутись на мою адресу:
OSTAPIUK W.
8866 Central Avenue, N.E.
Blaine, Minn. 55434